XIX. évfolyam 39. szám

Ára: 1 forint

1963. szeptember 26.

TATAROZÁS UTÁN

— Itt az üveges! Ki hívott?...

(Revünk a 8—9. oldalon)

V. SZLAVKIN:

SZEREPELEK A TV-BEN

A múlt héten felkértek, hogy szerepeljek a TV-ben. Szüleim határtalan örömmel fogadták a kellemes hírt. Mamácska azt mondta:

– Vitja, ha majd beszélsz a televízióban, kacsints egyet a jobb szemeddel, s akkor én tudni fogom, hogy az csak nekem szól.

– Jó – egyeztem bele.

– Csak a mamácskának! – gúnyolódott sértődött hangon az apám. – És az apád? Ő csupán közönséges néző, mint a többi millió, mintha nem is az ő fia szerepelne a TV-ben, mi!?

– Jól van, apa – feleltem. – Neked majd a bal szememmel kacsintok.

Pár perc múlva nagyanyó hívott a szobájába.

– Édes kisunokám – mondta –, úgy örülök, hogy látni fogunk a televízióban! Elképzelem, milyen jól mutatsz majd a képernyőn. Annyi biztos, hogy nem vallanak szégyent a külsőddel. Rám hasonlítasz! A szemed olyan, mint az enyém. Kacsintasz majd nekem egy iciri-picirit?

– Nem! A szemem nem a tiéd. A jobb szemem már a mamácskáé, a bal pedig apáé. Az orrom lesz a tiéd. Majd az orromhoz nyúlok, és te tudni fogod, hogy az csak neked szól.

– A jobb kezeddel, jó? – kérlelt nagyanyó.

– A jobb kezemmel – ígértem meg.

– A ballal meg nagyapónak.

– Jó. A ballal neki.

Este Ljuszjával találkoztam. Sétáltunk az esti Moszkva fényeiben. Amikor búcsúzkodtunk, megfogtam a kezét, s azt mondtam:

– Ha akarod, akkor én holnap neked, csak egyedül neked ... !

– Nos? – kérdezte türelmetlenül és sejtelmesen Ljuszja.

– Ha akarod, holnap 21,10-kor megigazítom neked a nyakkendőmet.

Másnap reggel, mint rendesen, munkába mentem. A főmérnöknek megígértem, hogy a torkomat köszörülöm majd neki, a főkönyvelőnek pedig azt, hogy rántok egyet a vállamon. A Komszomol-bizalmi azt kérte, hogy emeljem fel egyszer a kezem, a szakszervezeti bizalmi meg azt, hogy engedjem le. A KST-felelőstől sem tagadhattam meg egy aprócska jelzést; egy pillanatra

zsebre dugom majd a kezem. A többi huszonnyolc kollégának azt ígértem, hogy majd köhintek. Ahányan vannak, annyiszor.

Már csak percek voltak hátra a munkaidő befejezéséig, amikor hívatott az igazgató.

– Maga ma előadást tart a televízióban? – kérdezte.

– Igen.

– A mi hivatalunkról beszél a nézőknek?

– Nem. Verset olvasok fel.

– Akkor legalább tüsszentsen egyet a kollektívánknak, s nekem személy szerint is jelezzen valahogy ...

Megígértem, hogy tüsszentek a kollektívának, személy szerint az igazgatónak pedig meghajolok.

Amint kiléptem az igazgatósági épület ajtaján, a nyugdíjas Kolja bácsi kapott el a kabátom gombjánál fogva.

– Tudna ... – kezdte Kolja bácsi.

– Tudok – vágtam rá, be sem várva a mondat végét. – Persze, hogy tudok! Az ötvenmillió televízió néző közül egyedül Kolja bácsinak a bal lábammal megérintem majd a jobb fülemet.

Az öreget mintha hájjal kenegették volna.

Az adás előtti percekben rettenetesen izgultam. Reszketett minden tagom, mint a nyárfalevél.

Aztán elérkezett a pillanat. A stúdió közepére mentem. A felvevő kamera tetején kigyulladt a kis piros lámpa. Elkezdtem olvasni a verset, közben kacsingattam, az orromhoz nyúltam, a torkomat köszörültem, a kezemet emelgettem, tüsszentettem... Amikor a költemény utolsó sorához értem, észrevettem, hogy a rendező rákvörös arccal hadonászik, az operatőrök pedig sápadt arccal bámulnak rám, a homlokukról patakzik a veríték.

Mindebből megértettem, hogy első televíziós szereplésem nem a legjobban sikerült.

Otthon ünnepi terített asztal várt, s örömmámorban úszott az egész család.

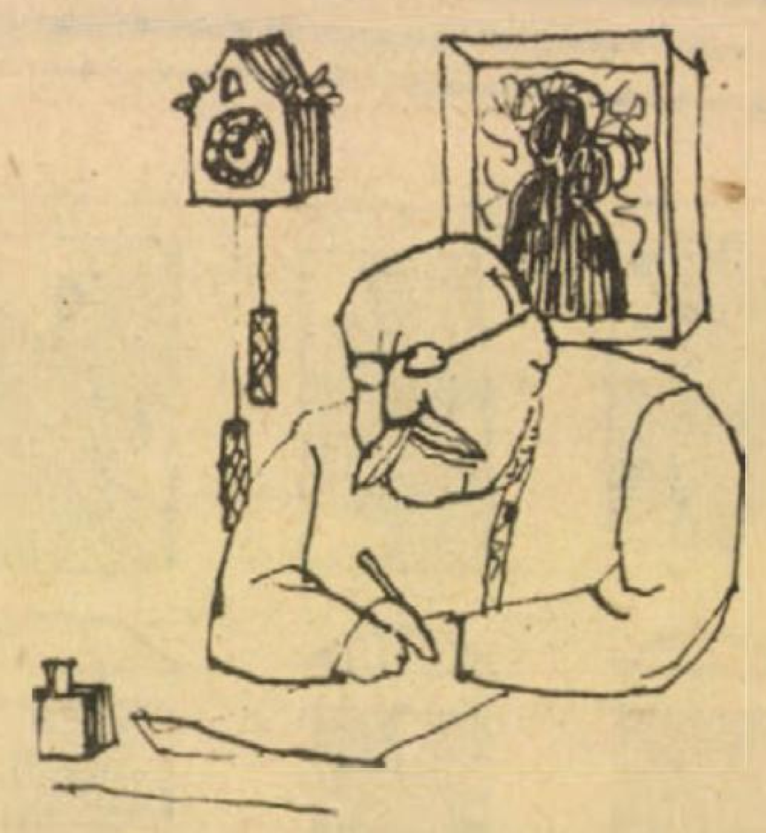
– Csodálatos volt! – mondta mamácska a boldogságtól szinte önkívületben. – Micsoda nagyszerűen kacsintottál nekem!

– Derék legény vagy, fiam! – veregette meg a vállamat apa. – Nem feledkeztél meg édesapádról.

– És a vers? – kérdeztem bátortalanul. – Az tetszett?

– Miféle vers? – csodálkozott rám nagyanyó.

A munkahelyemen is gratuláltak. Mire bementem, már kint volt a papír a faliújságon: rendkívüli prémiumot kaptam. Csak a nyugdíjas Kolja bácsinak nem

tetszett az adás. Goromba hangú levelet írt a televízió igazgatóságának.

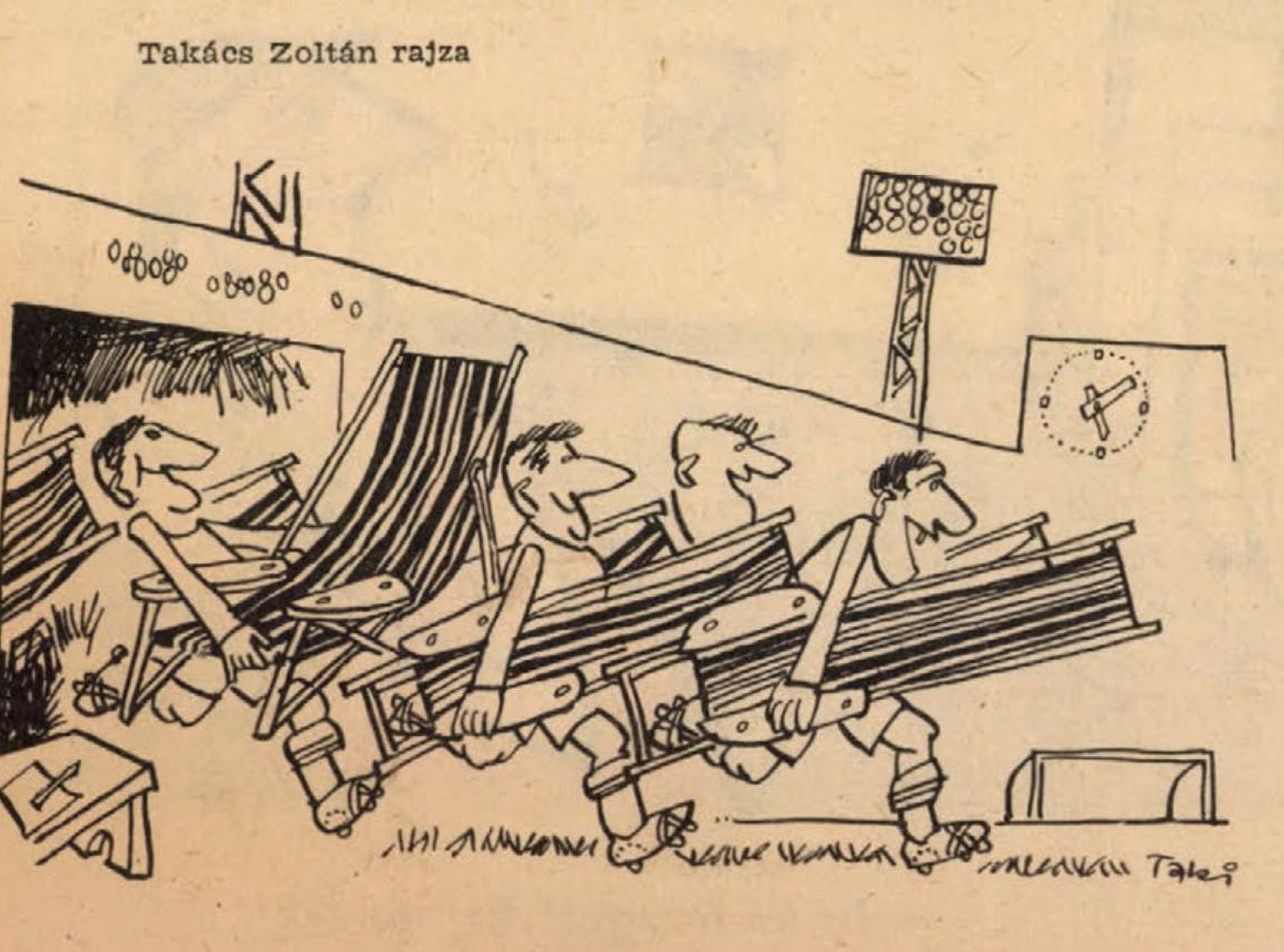
„Ez a példa nélküli adás a végsőkig felháborított. Hogyan szabad kamera elé engedni felkészületlen, hebehurgya, komolytalan embereket?"

Az történt ugyanis, hogy adás közben az izgalomtól teljesen elzsibbadt a bal lábam, s Kolja bácsinak tett ígéretem ellenére sehogy sem tudtam vele megérinteni a jobb fülemet.

(Oroszból fordította: Szathmári Gábor)

Tét nélküli futballmérkőzés

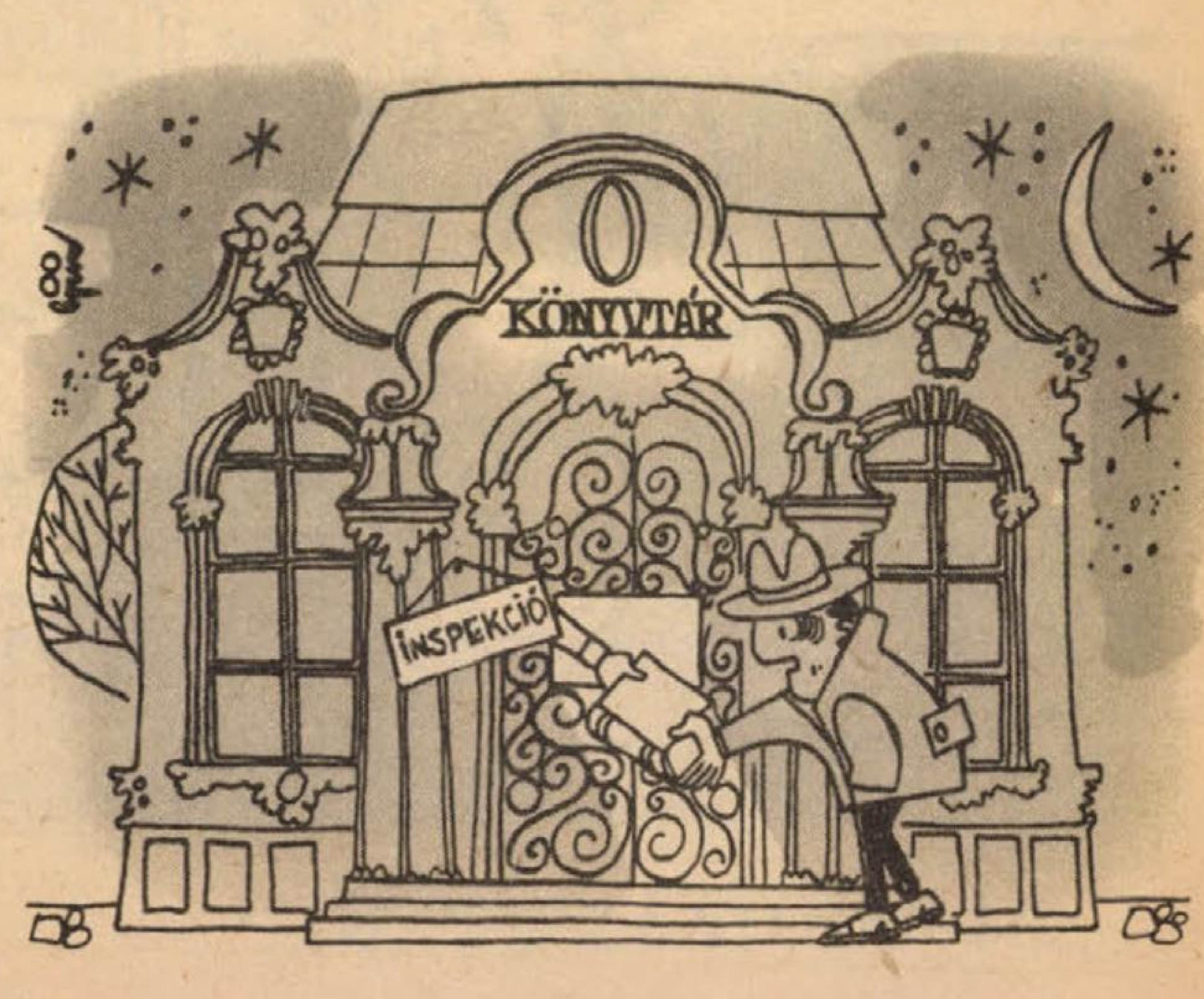
Takács Zoltán rajza

– Nem fogjuk strapálni magunkat ...

Álmatlanság

Balázs-Piri Balázs rajza

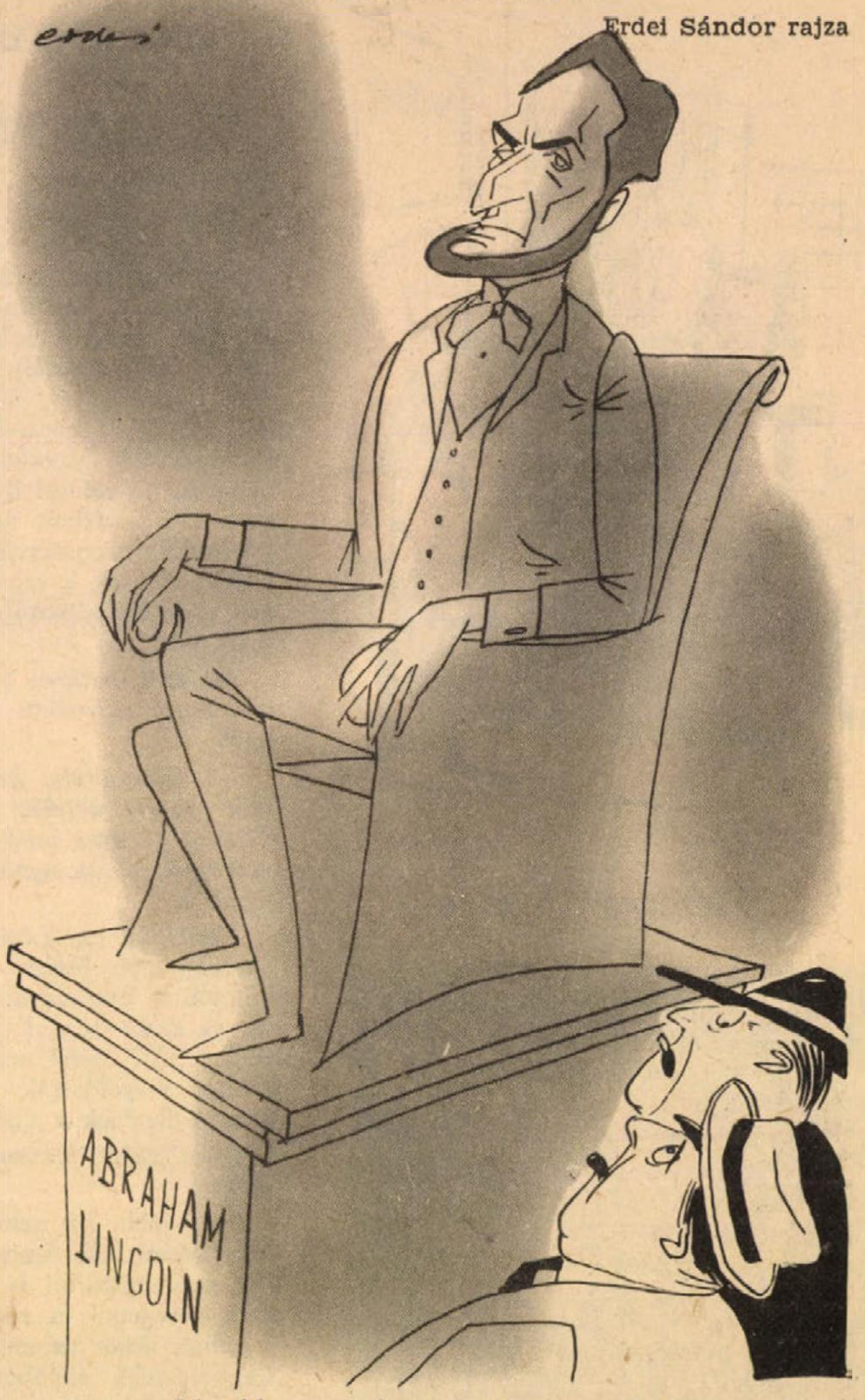

Kis Mihály kartárs már tizenöt éve vezeti a Galagonya téri Babért-fiókot. Felügyeleti hatósága, a Babértékesítési Központ keményen bírálja, oktatja, neveli Kis Mihályt. Meg kell említeni, hogy a központban jócskán van fluktuáció, eléggé gyakran változnak a Kis Mihályt ellenőrző és irányító személyiségek, akiket Kis Mihály fegyelmezetten tudomásul vesz, elvisel, kiböjtöl és túlél. Párbeszéde a felügyeleti hatósággal a hosszú évek alatt, némileg tömörítve, körülbelül így fest:

— Kis kartárs, maga hanyagul végzi a munkáját.
— Igenis, Kovács kartárs!
— Ezenkívül nem mindig udvarias a vevőkkel!
— Igenis, Nagy kartárs!
— És miért nem nyit pontosabban?
— Felszámolom ezt a hibámat, Szabó kartárs!
— Az üzlethelyiség tisztább is lehetne!
— Lesz is, Kerekes kartárs!
— A havat miért nem sepri el a bejárat elől?
— Már veszem is a seprűt, Bognár kartárs!
— Sok áru a forró napon hever!
— Letakarom, Szűcs kartárs!
— Az árak nem eléggé olvashatók!
— Újjáírom őket, Timár kartárs!
— A tarkabab nem elég tarka!
— Intézkedem, Gombos kartárs!
— A zöldbab nem elég zöld!
— A körmére nézek neki, Fehér kartárs!
— A kiszolgálás nem elég gyors!
— Igen, ez már nekem is feltűnt, Fekete kartárs!
— Ön sok hibát követ el!
— Teljesen így van, Halász kartárs!
— Miből gondolja, hogy így van?
— Onnan, hogy olyan sokan egybehangzóan állítják, Seres kartárs!
— Örvendetes, hogy ilyen jól viszonylik a bírálathoz. Csak egy kicsit figyelmetlen. Az elődömet hívták Seresnek, akit egy sajnálatos szabálytalanság miatt leváltottak. Én Pálinkás vagyok.

Feleki László

Titkosrendőrök

Erdei Sándor rajza

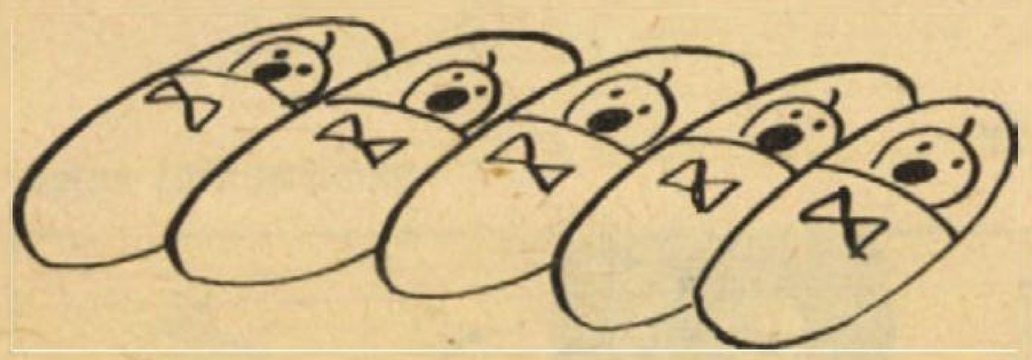

– Mondd, nem rokona ez Fidel Castrónak?

Irka-firka

Elérzékenyülve olvasom, hogy a venezuelai ötösikrek édesanyja a szülés után 16 órával férjhez ment — a gyermekek apjához.

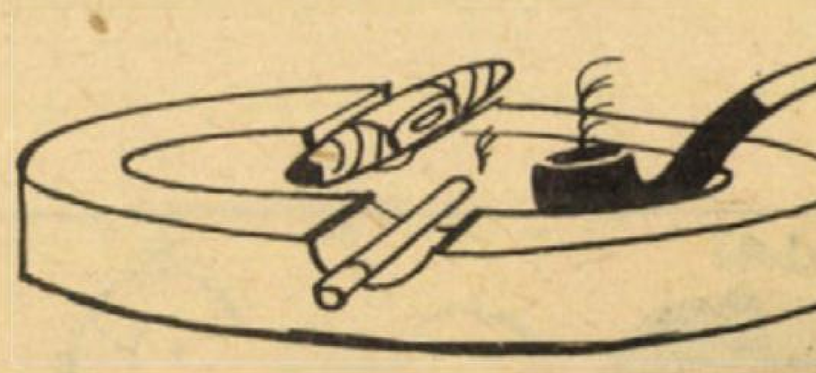
Hát igen, ilyenek a férfiak. Néha talán egy kicsit sokáig haboznak, de végeredményben mégiscsak pontosan tudják, mivel tartoznak egy hölgy jó hírének.

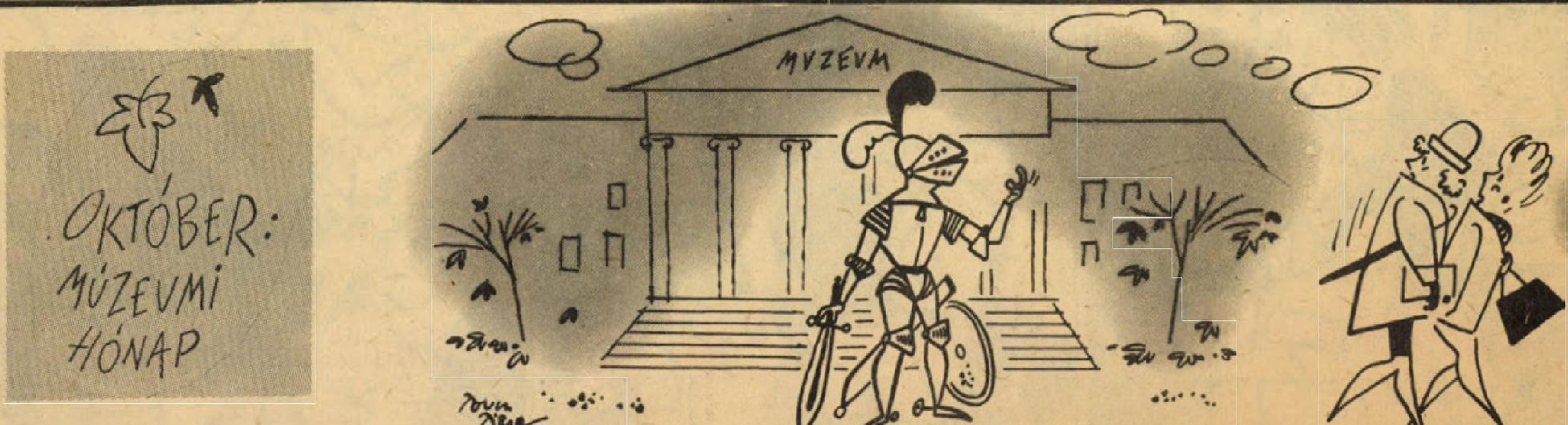
Minap láttam a Tanács körúton egy vendéglátóipari létesítményt, amely a „Piknik-büfé" nevet viseli.

Gondolom, ide mindenki sajátmaga hozza, amit fogyasztani óhajt, csupán a pulthasználatért kell egy szerényebb összeget fizetni, plusz természetesen a borravaló.

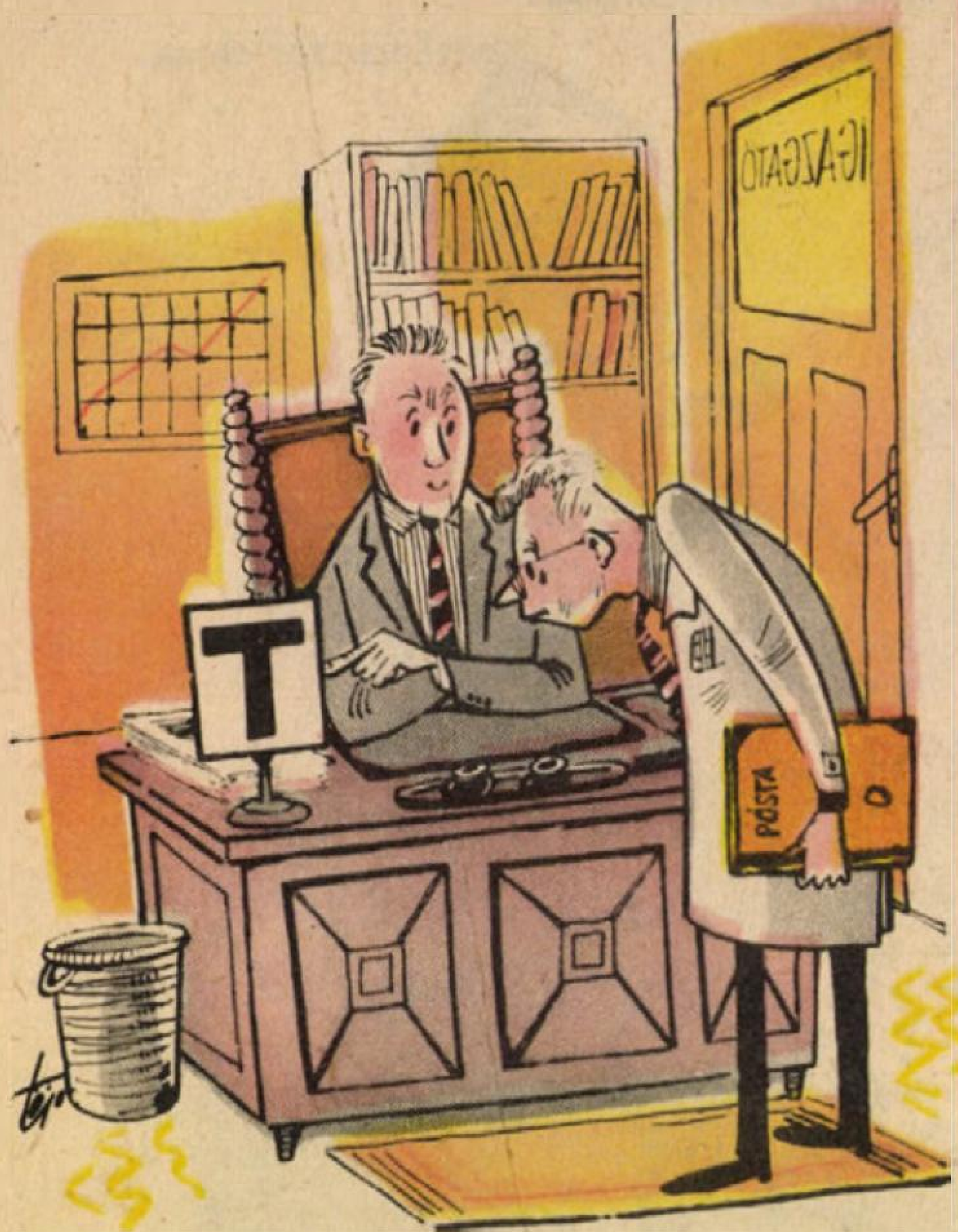
Megtudtam, hogy a főváros levegőjének tisztaságára külön rendelet vigyáz. Javasolnék egy kiegészítő cikkelyt: Ezentúl cigarettázni, szivarozni vagy pipázni kizárólag csak a hatóság által erre a célra kijelölt helyeken lehessen. A szabálysértőket sújtsák pénzbírsággal, és a befolyt összegből pedig korszerűsítsék a Lágymányosi Dohánygyárat.

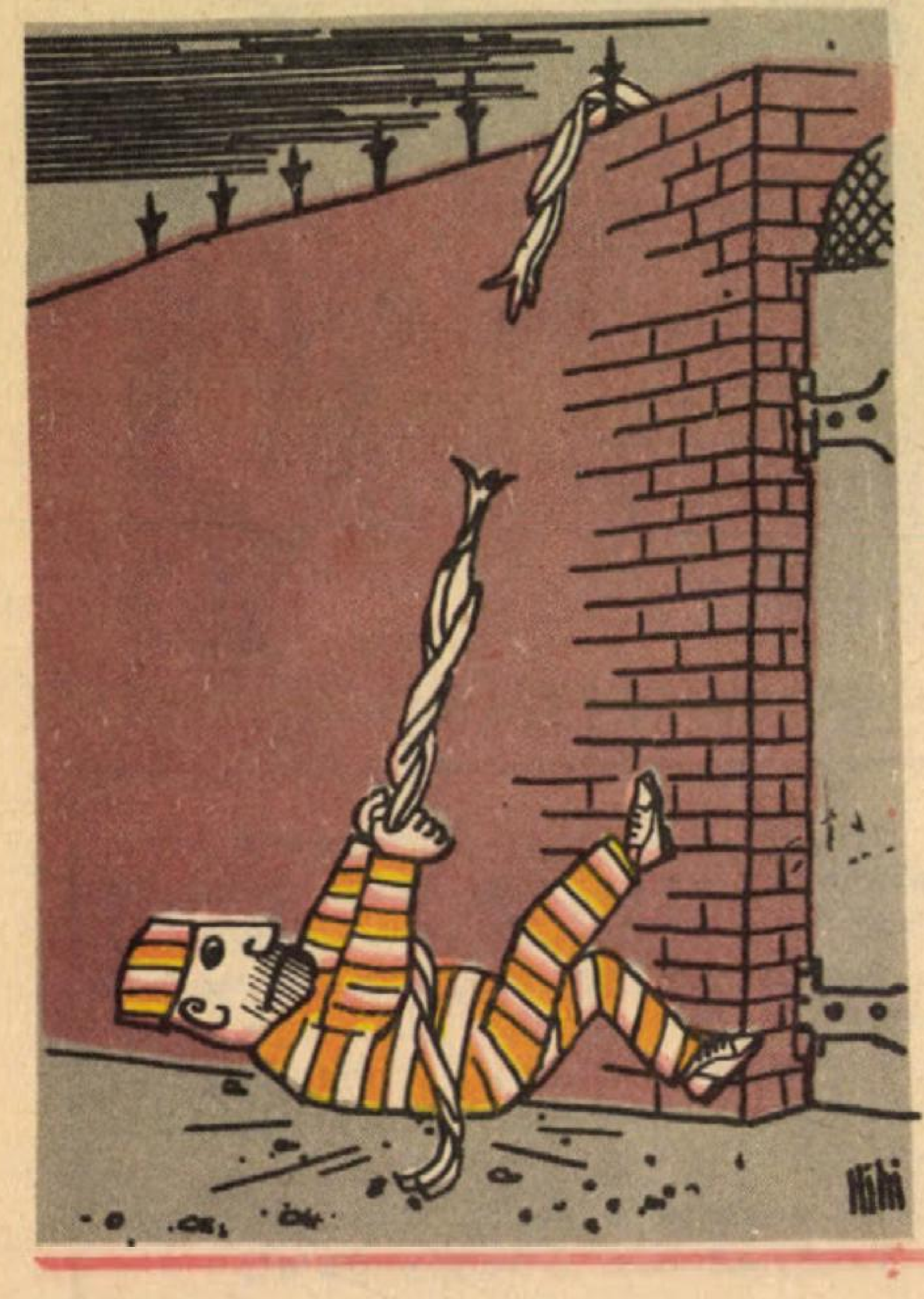
d.

Önkritika

Visszaeső bűnös

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FELMOSÓRUHA

A Lőrinci Vattagyár tíz forint és negyven fillérért hirdeti az első osztályú felmosóruhát.

Aha – mondtam magamban –, ezek szerint több osztály létezik. Lehet, hogy van osztályon felüli felmosóruha és másodosztályú is. Ha az első osztályú: felmosóruha, akkor a másodosztályú valószínűleg csak felmosórongy, az osztályon felüli pedig: felmosóöltöny, esetleg felmosófrakk. Mondtam is a feleségemnek, ha ezentúl ilyesmit vásárol, csak első osztályút vegyen. Megengedhetjük magunknak. Hadd pukkadjanak azok a szomszédok, akiknek csak másodosztályú felmosórongyuk van.

Az első osztályú felmosóruhán a következő használati utasítás olvasható:

„A felmosóruha hosszú élettartamát megőrizhetjük, ha használat közben a benne levő vizet nem facsarással, hanem nyomkodással távolítjuk el."

Csodálom a Lőrinci Vattagyár szerénységét. Miért csak így, egy használati utasításban elrejtve közlik az Emberiséggel e korszakalkotó felfedezést? Miért nem publikálják? Hiszen megoldották a felmosóruha hosszú életének a titkát.

Nem szabad facsarni! Csak nyomkodni!

Még jobb, ha nem is nyomkodjuk, hanem csak simogatjuk. Ha pedig a simogatástól is eltekintünk és csak nézegetjük a rongyot, pardon, a ruhát, akkor az még tovább tart. Leghelyesebb azonban, ha a felmosóruhával nem mosunk se le, se fel, hanem egy díszes fadobozban tartjuk. Ez esetben sikerül megvalósítani a szakemberek régi álmát: Az Örök Felmosóruhát.

Most már csak azon tűnődöm: milyen lehet a másodosztályú felmosóruha?

Azt valószínűleg már nyomkodni sem szabad. Csak fújni.

(m—gy)

Fiatalság

Egy nap a postán többek közt két
meglehetősen zord úr állt,
már mindketten nehezen győzték
szusszal a hosszas tortúrát;
voltak előttük tizenöten is tán,
ám az idő nehezen telt el –
mennyi, de mennyi baj eshet a postán,
pláne, ha öreg is, az emberrel;
mennyi, de mennyi baj eshet a postán
két elegáns öregemberrel...

Nevezetesen, hogy sétabot is volt
egyik öregnél, jó hosszú;
mivel ugyebár sosem árt egy kis sport,
amivel az ember fórhoz jut –
lám, de a másik is észbekapott ám,
s indul a szó- meg a botpárbaj:
pillanat, és íme, teljes a botrány,
bírjuk-e vajon kottával?
pillanat, és íme, dúl is a botrány,
bírjuk-e végig a kottával?

Mondja az egyik: „Na ne tülekedjék!"
majd meg a másik az egyiknek;
s erre megint mond valamit az egyik,
persze, a hangneme meghittebb...
Már tegeződnek is: „Ejnye, te szent ég,
hallod-e, taknyos, mit nem mondsz?"
„Mennyi idős maga?" „Pont hetvenhét!"
„Akkor, öcsém, én hetvennyolc!"
„Mennyi idős maga?" „Épp hetvenhét!"
„Látod, öcsém, én hetvennyolc!"

Bírja tovább is a két öreg érvvel,
míg az egésznek végetvet
két kicsi srác, noha alig-alig ér fel
botja fejéig a véneknek.
Tisztelet ide-oda, jónevelés, ó!...
csuda hahotában törtek ki;
node körülöttük teljes a cécó,
kár pont rájuk förmedni –
hogyha köröttük teljes a cécó,
kár ugye rájuk förmedni...

Ám az idősebb dühös öregúrnak
két szeme mégis lobot vet,
kapja magát, ahogy adja a dúltat,
– nincs hamarában jobb ötlet –:
„Jöjjön, öcsémuram," – inti a társát,
„jól tudom, ismerem eztet már –
csupa huligán ez a mai fiatalság,
egy öreget sem respektál"
„mind huligán ez a mai fiatalság,
egy öreget sem respektál..."

Hárs György

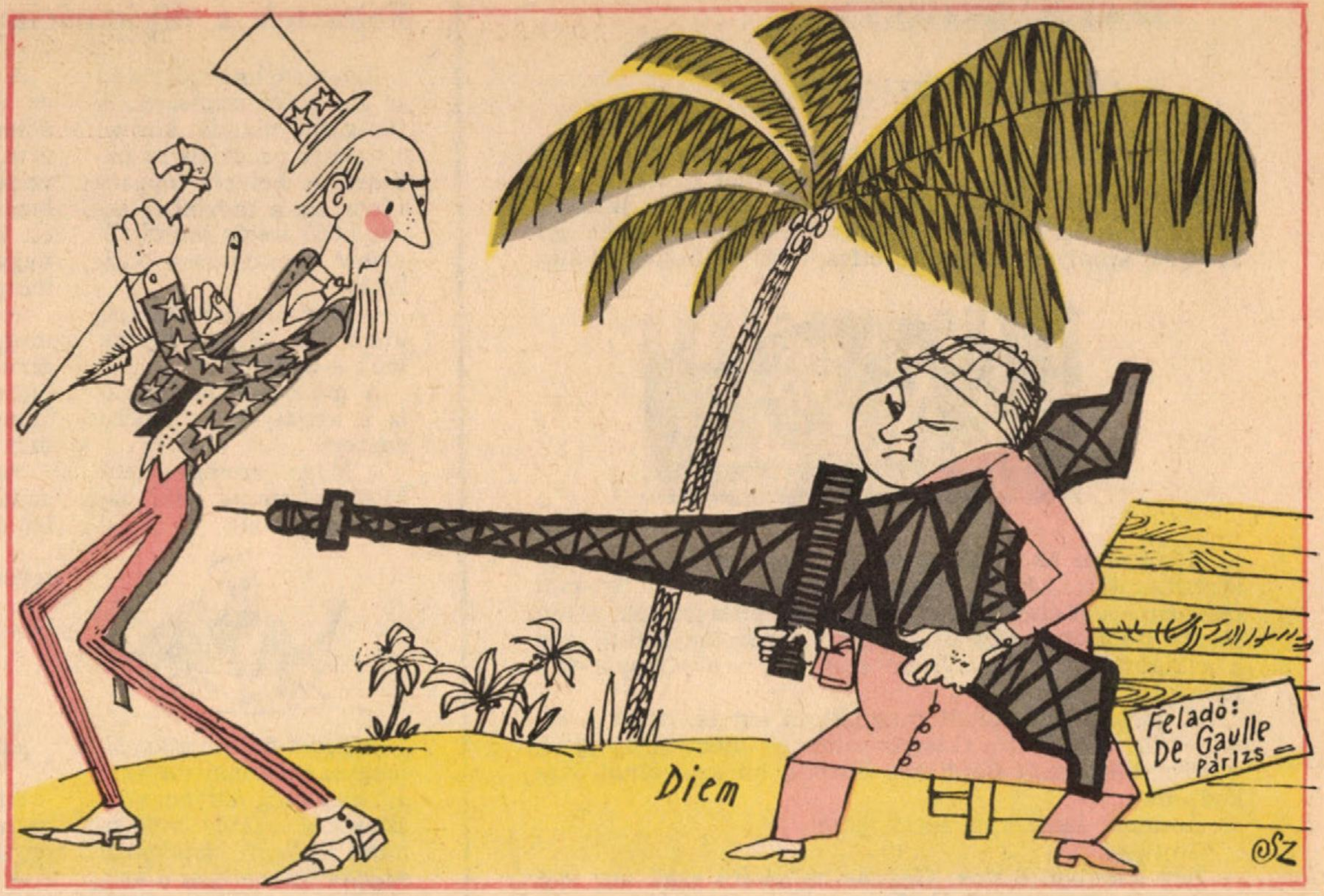
Jucika és a karmester

Pusztai Pál rajza

Az új fegyver

De Gaulle támogatásáról biztosította Dél-Vietnam diktátorát

Diem: Nem hord messzire, de bosszantásra alkalmas!

Szűr-Szabó József rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JÓ ÓRÁBAN LEGYEN MONDVA...

Kedves Óragyár!

Folyó hó 13-án kelt, a Magyar Nemzeti Bank 53. sz. fiókjának levélben küldött tájékoztatójuk másolatát én is megkaptam. Az anyag beható tanulmányozása után arra a következtetésre jutottam, hogy a tájékoztató mentes minden nagyképűségtől, sőt, bizonyos tekintetben valami földhöz ragadt egyszerűség árad belőle. Utóbbi szó szerint értendő, mert amikor a levél másolatát 1963. szeptember 16-án reggel hét órakor az Abbázia kávéház előtt megpillantottam, már annyira a földhöz ragadt, hogy alig bírtam felemelni az aszfaltról ... Fáradozásomért azonban bőven kárpótolt a tájékoztató gazdag tartalma, melynek félreérthetetlen optimizmusa engem is valósággal a földhöz szögezett. Különösen megragadta figyelmemet az alábbi bejelentés:

„Kioktatás alapján a jövőben az anyagstatisztikai adatok megfelelő csoportosításban és előírt módon készülnek és kerülnek az Óragyár összesítésébe."

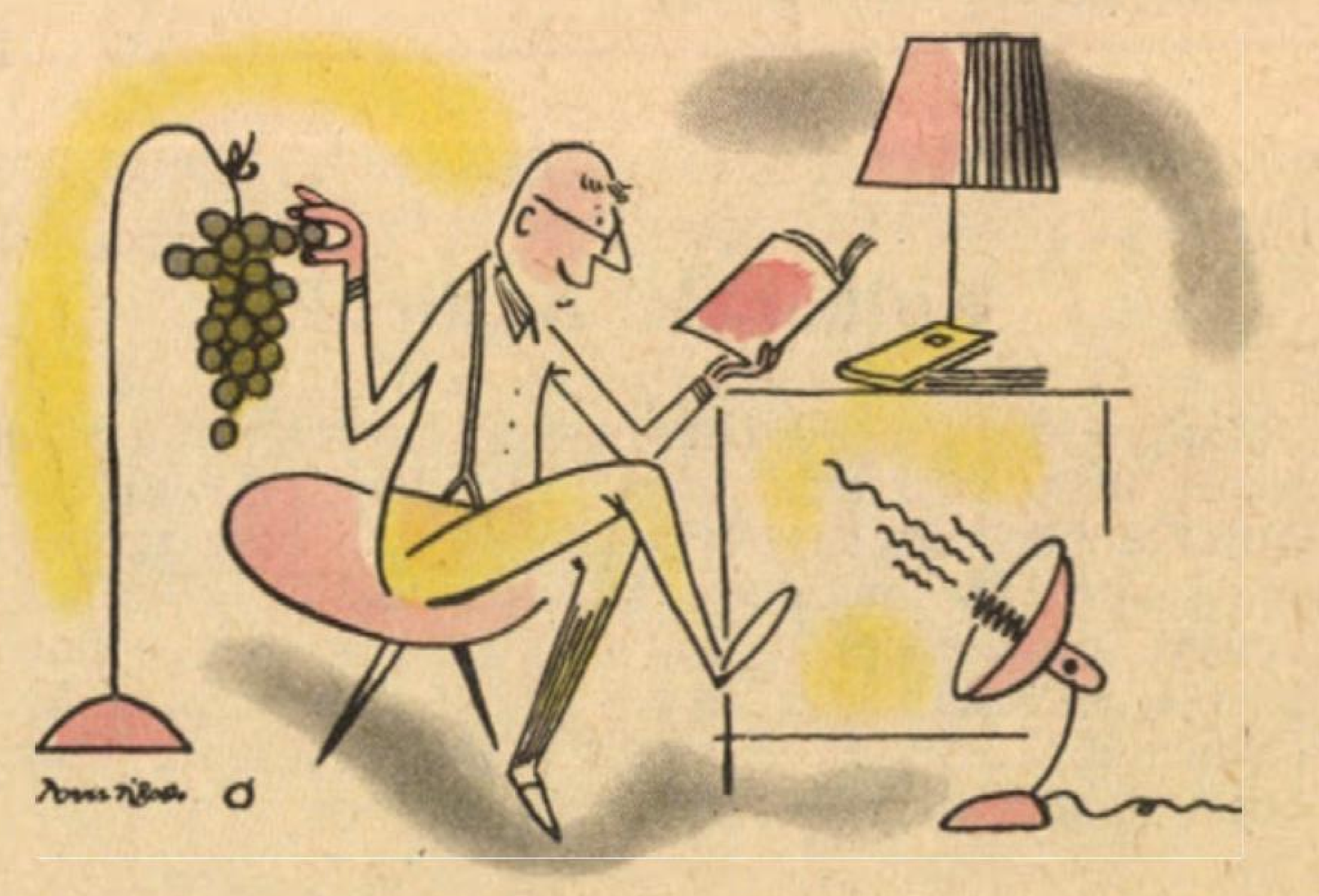
Ez örvendetes. S ha a hivatalos iratok megőrzése terén mutatkozik is még némi fogyatékosság, kellő „kioktatás alapján" bizonyára azt is le lehet küzdeni ...

Végezetül nem hallgathatom el, hogy elhallgattam, és nem ismertettem az 1964. évi várható rendelés helyzetét, és annak anyagbiztosítását, a várható késztermék készlet sokmilliós forintértékét, s az ehhez szükséges anyagkeret 1963. IV. n. évre eső, valamint az 1964. évi anyagkeret összegét, de mindent én sem akarok kiketyegni ...

Szilágyi György

Nyárutó

Toncz Tibor rajza

Hűséges asszonyka

Balázs-Piri Balázs rajza

– Ne haragudjék, Pista, de a szerda este mindig a férjemé ...

AMERIKAI humor

Egy kis vidéki szállodában a vendég felháborodva rohan le a portáshoz:

– Egér van a szobában!

– Hát aztán? – válaszol a portás. – Rongyos két dollárért mit akar? Elefántot?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ELKÉSETT REKLÁM

Bevallom őszintén, majdnem elfelejtettem... Isten tudja miért, kiment a fejemből... Pedig tudtam...

S most az Illatszerbolt Vállalat eszembe juttatta. Köszönöm. Az eladónő ugyanis kezembe nyomott egy zacskót, amelyen régimódi, cifra, ósdi betűkkel ez állt:

Köszönöm az illetékeseknek, hogy felrázták az emlékezetemet... Jó az ilyesmit tudni... Jó az ilyesmit tisztázni... Lehet, hogy időközben elterjednek olyan hamis nézetek, hogy több féle Gáspár hajlekötő van a világon... Pedig nincs, csak egy: a Gáspár-féle Rekord hajlekötő.

A zacskó szövegéből megtudtam azt is, hogy a vételnél ügyelni kell a Gáspár feliratra, mert az az igazi. A Menyhért vagy Boldizsár feliratú hajlekötőktől óvakodjunk.

Honnan szedték a zacskókat?

Rejtély!

Egy azonban biztos; Gáspár hajlekötő csak egy van a világon, hejretyutyutyu!

Ezek után már azon sem lepődnék meg, ha az Illatszerbolt Vállalat most kezdené el hirdetni azt a hajnövesztő szert, amelytől Csillag Anna olyan szép hosszúra növesztette a haját.

Jobb későn, mint soha?

(m)

Kulturált betörők

Napjainkban a bűnözés egyre nagyobb műveltséget követel meg. Ismeretes, hogy Angliában például csak a legértékesebb festményeket rabolják el. Brit műbírálók szerint egy kép művészeti értéke mellett elsősorban az bizonyít, hogy ellopják. Egy másik hír szerint a bresciai könyvtárból száz régi könyvet loptak el, köztük a Divina Commedia 1472-ből származó első kiadását. Szegény Dantét a kora nem becsülte meg ennyire.

Fejezetek a diplomácia történetéből

Kereskedelmi szerződést ír alá a két miniszter. A házigazda aláírás közben hatalmas pacát ejt az okiratra. A helyzet roppant kínos, de a mögöttük serénykedő itatós protokollember tapintatosan közbelép:

– Elnézést, excellenciás uram, de olyan rosszak ezek a töltőtollak...

A miniszter megragadja a karját és a fülébe sziszegi:

– Maga szerencsétlen! Most adtam el neki három vagonnal!

Az egyik dél-amerikai államban stadionavatás van. Az ünnepség fénypontja a szomszéd ország válogatottja elleni labdarúgó mérkőzés, amelyen a kezdőrúgást a miniszterelnök hajtja végre.

A markánsarcú kormányférfi bevonul a pálya közepére, frakkban, keményített ingmellel, kezet szorít a játékvezetővel és a játékosokkal. A középre helyezett labdát odapöccinti a mellette álló csatárnak, és rohan a kapu felé, miközben ezt kiáltja:

– Passzold vissza, mielőtt megbuktatnak!

A nagykövet megjelenik az államelnöknél megbízólevelének átadása végett. Felsorakoznak a követség beosztottjai, szemben velük az államelnök és a miniszterek. Az új nagykövet ünnepélyes hangon kezdi:

– Elnök úr! Engedje meg, hogy hazám és kormányom megbízásából ünnepélyesen átnyújtsam Önnek megbízólevelemet...

Benyúl a belső zsebébe, azután elcsukló hangon így szól:

– Szent ég! Otthon felejtettem...

Anglia egyik skót származású miniszterelnöke így szólt a titkárjához:

– Ne feledje el, hogy üdvözölnünk kell a holland királynőt születésnapja alkalmából...

– Igenis – szól a titkár és jegyzi: – A holland királynőnek üdvözlő távirat...

– Azt nem mondtam. Elég egy képes levelezőlap is...

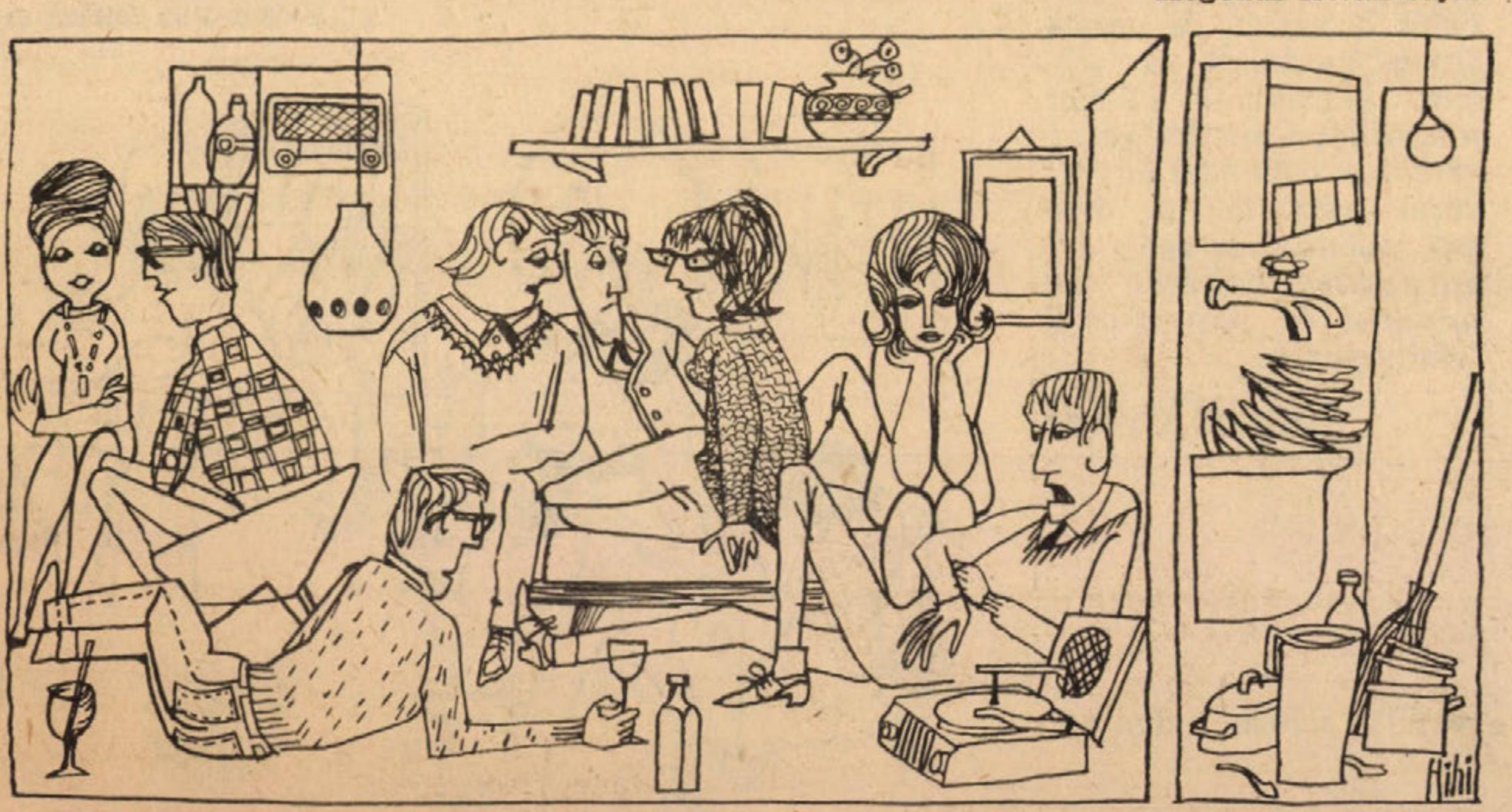

A történetek hitelességéért felelősséget nem vállal:

Novobáczky Sándor

Garzonlakás

Hegedűs István rajza

– Olyan egyedül érzem magam...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

T. Tibor, Bp. 122. u. – S. Vilmos, Sümeg, – W. István, Bp. XIX., – K. Tamás, Bp. V., Petőfi S. u. – B. Géza, Bp. XX., – Z. László, Orosháza, – S. Gy. III., Bécsi u. – M. Béla, Nagykanizsa, – -bsb- – R. Gyula, Bp. VIII., Dankó u. – C. I. Ózd, – Gy. D. Székesfehérvár, – H. Ferenc, B. XX. – G. János, Bp. II., Mandula u. – R. Gábor, Bp. XX. – Z. József, Hatvan, – H. László, Bp. II., Bimbó u. – F. László, Bp. I., Donáti u. – Cs. Katalin, BP. XIV., Martos Flóra u. – V. Sándor, Bp. XI., Bukaresti u. – P. L-né, Bp. V., Aulich u. – K. P. V., Belgrád rkp. 25. – B. Gyula, Miskolc, – L. Géza, Bp. VII., Sajó u.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

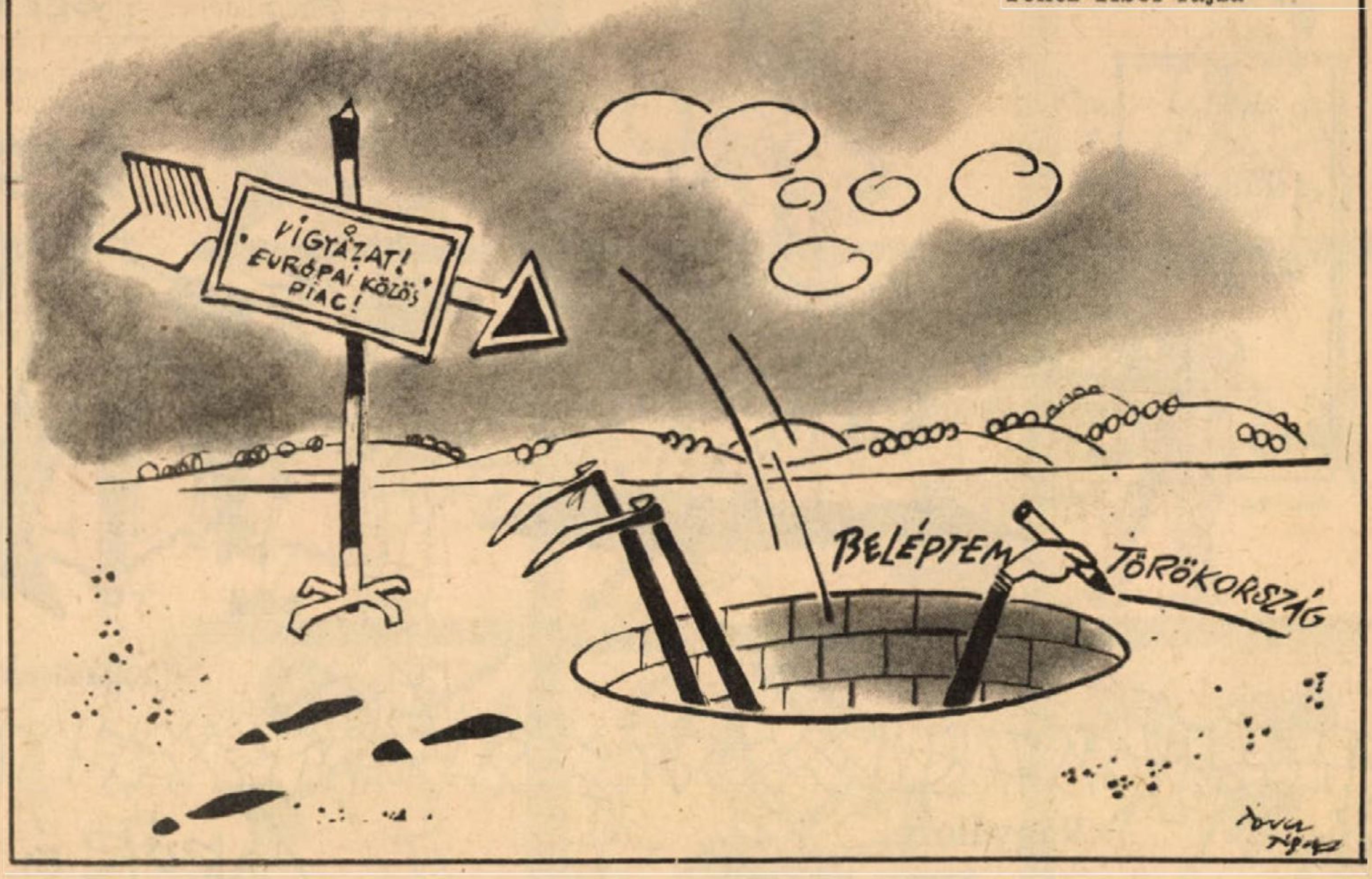
Az albérlő a mennyezeten látható foltokra mutat:
– Azok ott micsodák?
– Egy kémia-professzor lakott itt – feleli a házigazda –, és mindenféle veszélyes dolgokkal kísérletezett...
– Ja úgy, ezek hát a vegyszerek!
– Nem, kérem, ez a professzor!...

*

Kovácsné azt kérdi a barátnőjétől:
– Mondd, drágám... és boldog a házasságotok?
– De még mennyire – feleli a másik asszony –, már harmadízben halasztottuk el a válóperünket...

Hírközlés

Toncz Tibor rajza

Le a bürokráciával!

A MÁRKA KÖTELEZ

Az elmúlt években igen sok szó esett a márkákról, illetve a márkás áruk minőségi ingadozásáról. Úgy látszik azonban, a minőségek nem akarnak a márkájukhoz idomulni. Pontosabban: a márka remekül fut, de a minőség gyakran lemarad.

Íme, egy példa:

A dióskáli földművesszövetkezeti boltban vásároltam három darab Kék-vörös pipereszappant. Ezek közül a jobb sorsra érdemes márkás szappanocskák közül szíves elbírálásra egyet elküldök a Ludas Matyinak. Szerény észrevételem szerint ez a szappan talán megüti ugyan a mosószappan átlagos minőségét, de még csak meg sem közelíti a márkás pipereszappanét.

D. Kránics Sándorné
Dióskál

Aktuális történet régi példázattal

A látogatóba érkezett bécsi asszonyt itt találta a szerencsés kimenetelű himlő-riadó. Szabadsága lejárván, haza akart utazni és ezért beoltatta magát. Izgatottan leste, megfogamzott-e az oltás. A második kísérlet remekül sikerült. Büszkén mesélte, hogy 39 fokos lázzal küszködött, fájdalmakat érzett és megdagadt a karja. Aztán hazautazott. Másnap telefonon jelentette: szerencsésen megérkezett. Átadjuk neki a szót:

– Minden rendben van. Nagyszerűen éreztem magam Budapesten. De képzelje el, mi történt velem a határon! Büszkén átnyújtottam a szenvedéssel szerzett oltási igazolványt, mire az osztrák közeg mosolyogva legyintett: „Köszönöm, ez nem kell. Mától kezdve fel van függesztve minden óvintézkedés."

Búcsúzásul belesóhajtott a telefonba:

– Ok nélkül szenvedtem! Ilyen groteszk dolog is csak velem történhet!

Interurbán nem vigasztalhattam, utólag közlöm vele, hogy ennél groteszkebb esetről is tudok:

Az első világháború derekán Vilmos császár és hűséges szövetségese, az Osztrák–Magyar Monarchia minden áron meg akarta nyerni a háborút, és újabb és újabb pótsorozásokat rendelt el. Behívót kapott B. kollégánk is, aki szenvedélyesen viszolygott a hadviseléstől. Eddig különböző trükkökkel minden sorozást megúszott, de most úgy hírlett, hogy nem nagyon válogatósak a bizottságok. Felkereste egy orvos barátját és tanácsot kért tőle.

– Évekig voltam sorozó-orvos – hangzott a vélemény –, csak egy biztos dolgot tudok. Húzasd ki a fogaidat. Fájdalommal jár, de megéri. Fogatlan embert nem szabad besorozni.

A kolléga szót fogadott. Napokig szenvedett, és megszabadult minden fogától. Majd csak pótolom a sorozás után – vigasztalódott.

Magabiztosan jelent meg a sorozáson, ahol nyugodtan várta a szokásos kérdést: van-e valami baja?

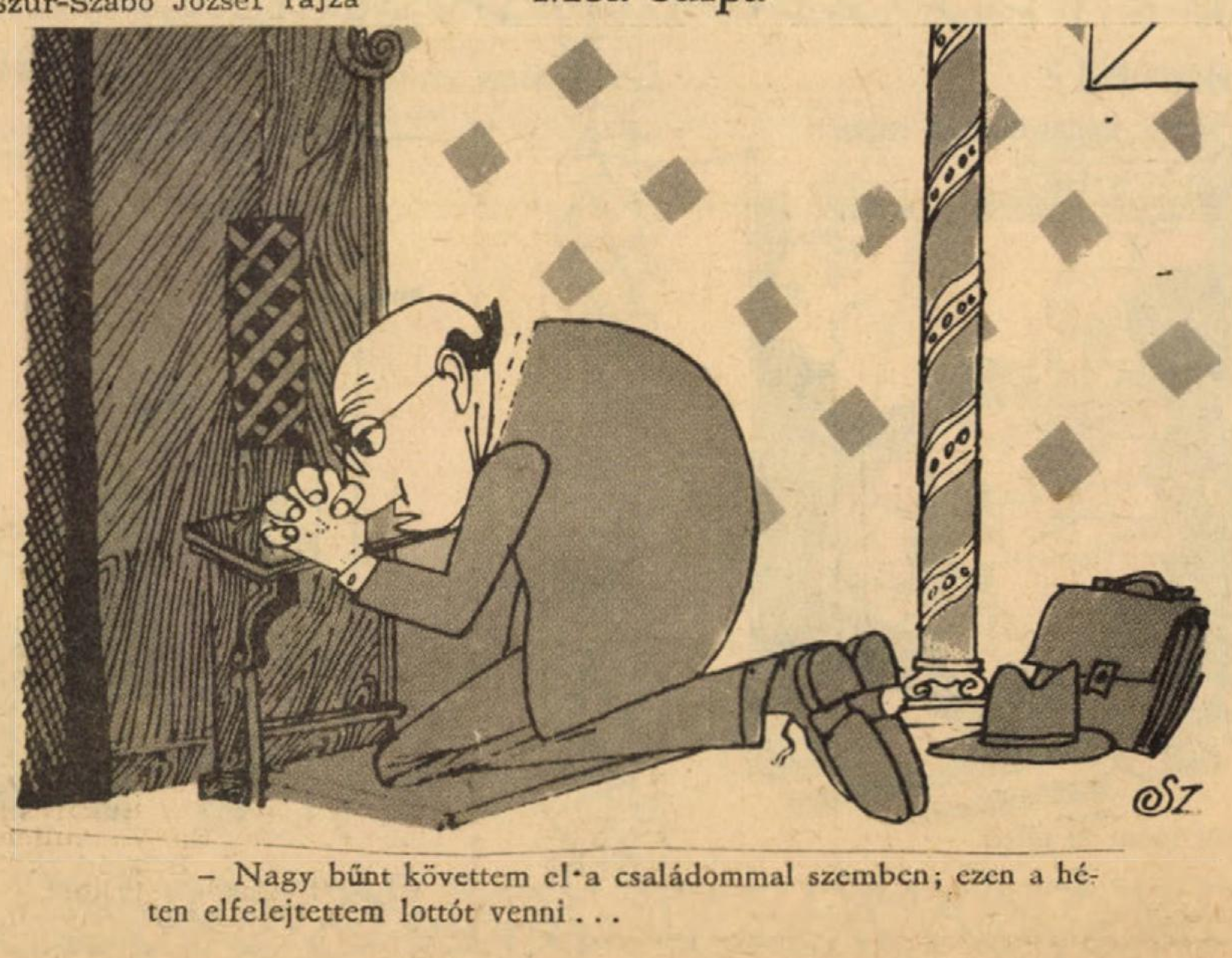
Övig vetkőzve végigmasírozott az emelvény előtt. Még mielőtt bármit kérdeztek volna, az elnöklő ezredorvos harsány hangon diktálta:

– Lúdtalp! Alkalmatlan!

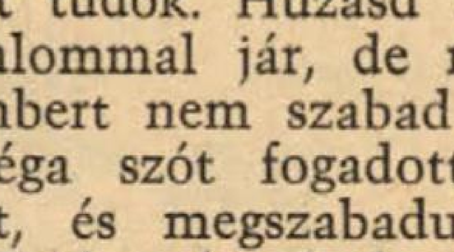
(stella)

Mea culpa

Szür-Szabó József rajza

– Nagy bűnt követtem el a családommal szemben; ezen a héten elfelejtettem lottót venni...

– Tudod mi lesz a legújabb magyar film címe?
– ??
– „Oltás és kötés!"

Lakók és lakások

Pesti lakó

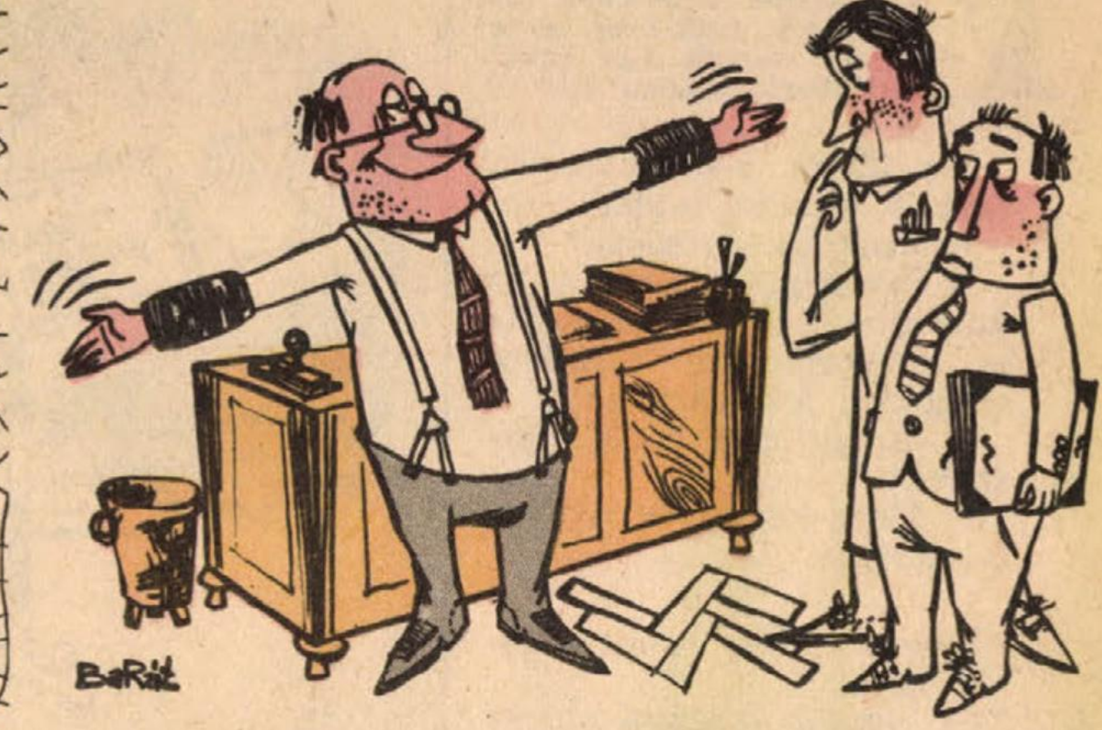
Toncz Tibor rajza

– Kérelmezi a födémcserét?
– Majd ha bolond leszek!

Egy kis túlzás

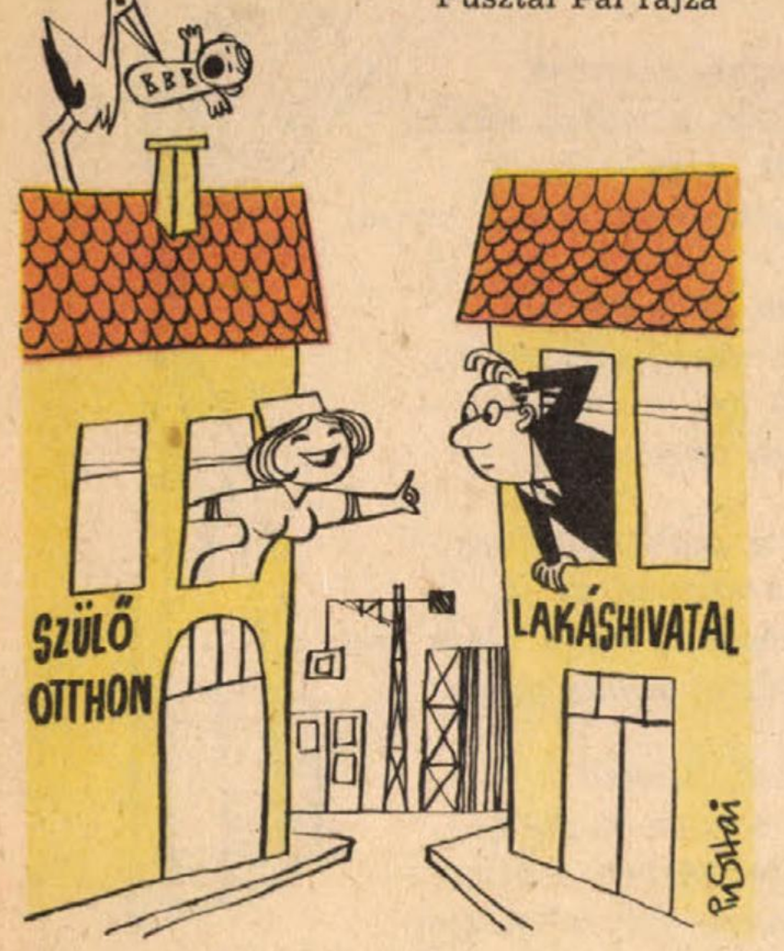
Barát József rajza

– Képzeljétek, ekkora lakást kaptam! . . .

Konkurrencia

Pusztai Pál rajza

– Na, hogy állunk?

Házibuli ritmuskísérettel

Szegő Gizi rajza

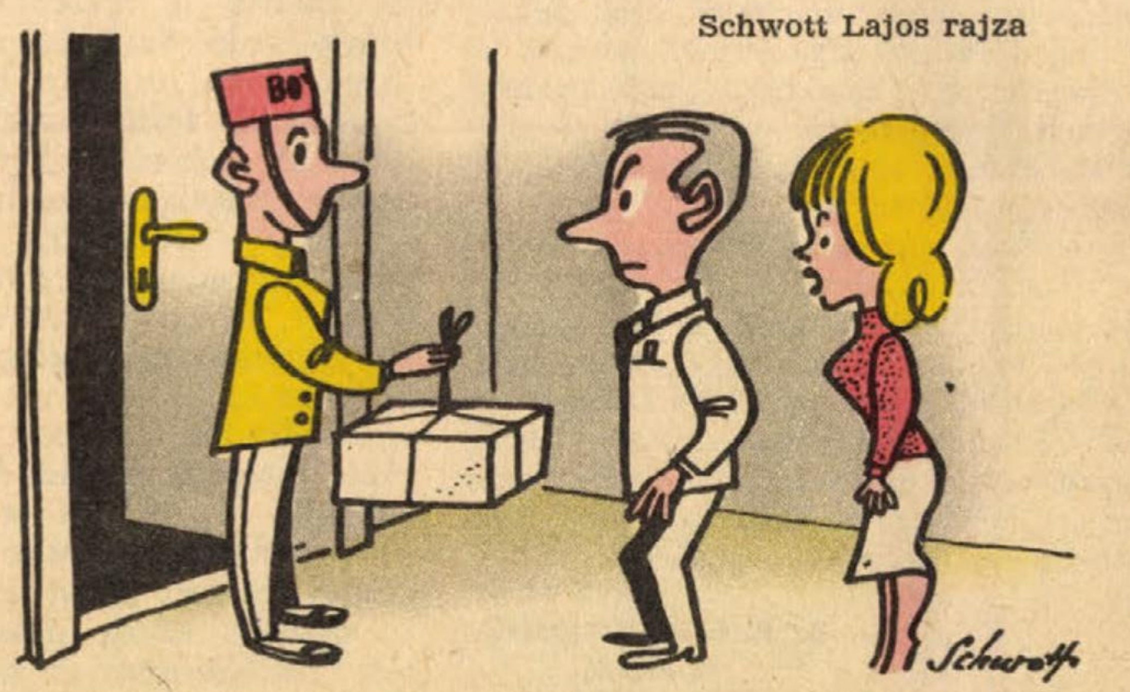
Vágyálom

Vasvári Anna rajza

Kis bútor a divat

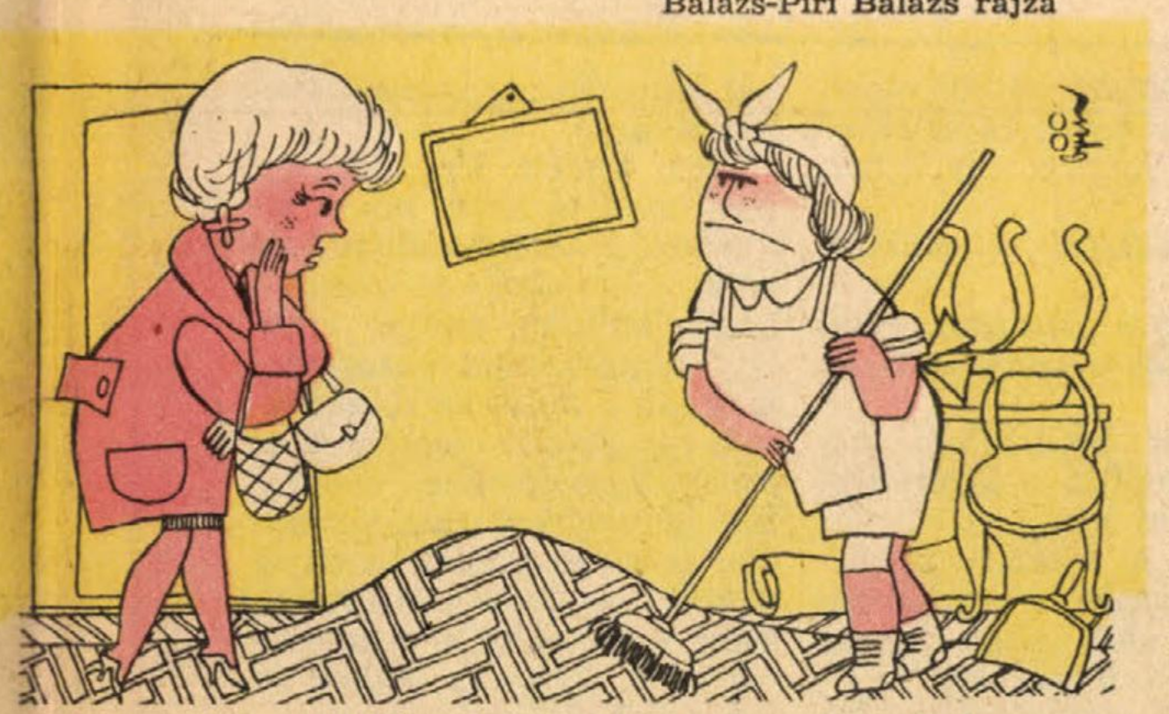
Schwott Lajos rajza

– Elhoztam a hálószobát . . .

Veszélyes módszer

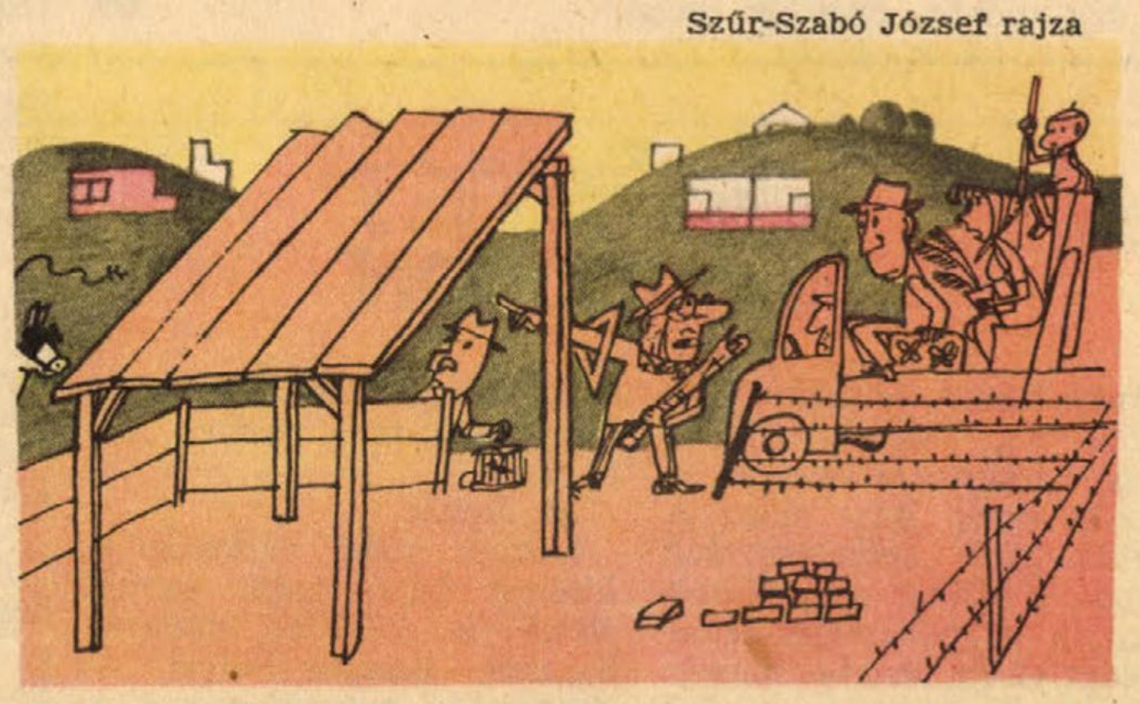
Balázs-Piri Balázs rajza

– Nagyon kérem, Juliska, ne söpörje a parkett alá a piszkot . . .

Határidő

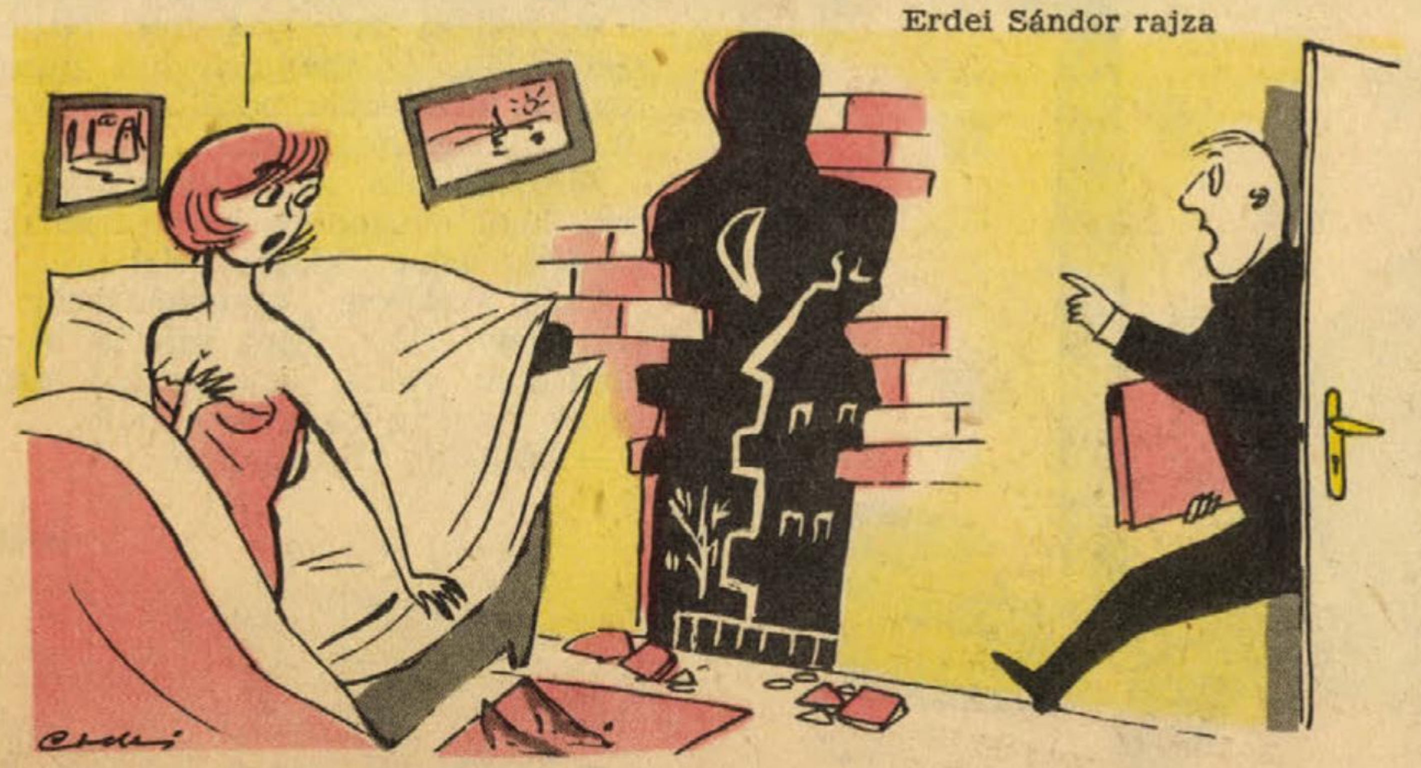
Szűr-Szabó József rajza

– Megígértem, hogy egy éven belül tető alá kerülnek!

Mire jó a vékony fal?

Erdei Sándor rajza

– Megcsaltál, bestia! Valaki most ment el tőled.

Az anyagbeszerző a hibás?

Gerő Sándor rajza

– Csak eddig volt elég a cső . . .

Tessék, lehet beszállni!

Fülöp György rajza

EZT OLVASTUK

Meghitt viszony

A Magyar Nemzet tallini úti-cikkében arról a szinte *meg-hittnek* mondható viszonyról ír, mely a horgászok és a halak között alakult ki. A megállapítás nem új, nem is meglepő, hiszen effajta meghitt viszony régóta kapcsolja össze a vágómarhát a mészárossal.

Őszinteség

A Vas Népében találkoztunk az alábbi hirdetéssel:

„*Betegség* miatt egy tehén eladó. Gyöngyöshermán. Komáromi utca 1."

Ornitológia

A TV beharangozta az *Északi-sark* állatairól szóló kisfilmjét. A szöveg mellé daliás tartású *pingvint* is odarajzolt. Mivel a Brockhaus lexikon, az Encyclopaedia Britannica, sőt az új magyar lexikon is csak megerősített abban az eddig is tántoríthatatlanul vallott hitünkben, hogy pingvin csak az Antarktiszon, a déli sarkvidéken honos, kíváncsian várjuk a filmet. A tévé-műsor rajzolójának pedig szolgáljon vigaszul, sőt mentségül: a budapesti Állatkertben is úgy tudják, hogy az északi sarkvidéken is él pingvin. Legalább is ezt közölte velünk határozott formában az a bájos női hang, mely az Állatkert telefonszámán jelentkezve szolgált szíves felvilágosítással.

Türelmes tudósok

Az Esti Hírlap egy műegyetemi tanulmányait 1898-ban végzett vasdiplomás mérnökkel folytatott beszélgetést; az ünnepelt elmondotta, hogy a diákok jóban voltak a tanárokkal: „... ők voltak az elmélet, mi a p r a k t i k a*". Végtelen türelműek lehettek a jó professzorok, ha nemcsak zokszó nélkül tűrték a diákok praktikáit, azaz mesterkedéseit, cselfogásait, fondorlatait, hanem ráadásul még jóban is voltak velük.*

Skalpolás?!

A maga nemében egyedülálló sport-balesetről számolt be a Hétfői Hírek. A Ferencváros–Győr labdarúgó mérkőzésről szóló tudósításban vastag betűs szedéssel ez áll:

„Albert fejéről a hálóba jutott a bőr."

Rémületes látvány lehetett!

Dr. Árgus

KABARÉ

Egyik kabarénk vezetője,
Szívén hordván a műfaj sorsát,
Arról beszélt, a kabarénak
Hogy adhatnák meg savát, borsát.

A Patyolaton és a FIK-en
A néző nem nevet már fitten,
Ezért hát — így az igazgató —
Valamit kéne tenni itten.

Megrándult e szók hallatára
Számos kabarészerző szája,
Mert szakmájuknak úgy sincs bája,
A könnyű műfaj nehéz pálya.

Egy kabaréíró, akinek
E nyilatkozat adott mattot,
Olyan blüettet tervez, mellyel
Túlszárnyalhatja Dürrenmattot.

Hidvéghy Ferenc

KÍSÉRTET TOMODORON

Tomodoron kísértet járt. Elsőül Jég Mátyás éjjeliőr látta. Éjfélkor találkoztak a községi bikás háza előtt. A körülmények szabályszerűek voltak: a holdat sötét felhők takarták, a szellemalak fehér lepedőt viselt, valahol bagoly is huhogott.

E fölfedezésnek jutalmául a tsz-elnök tüstént leváltotta tisztéből Jég bácsit. „Ilyen hülyeségeken jár az esze, ahelyett, hogy meglesné a kukoricatolvajokat."

Viszont még mindig volt kísértet. Mert röviddel ezután Göntér Feri látta. Névnapi mulatságból ment haza kicsit beszeszelten, s egy utcasarkon botlottak egymásba a túlvilági lénnyel.

– Tudtam, hogy kivel állok szemben, gondoltam, ledurrantok neki egy retteneteset – gondolta, de a kísértet fürgébb volt, és egy jókora véraláfutás bizonyította emberünk arcán, hogy a szellemeknek nemcsak lelki erejük van.

A malom vezetője másnap jóindulatúan figyelmeztette Göntérnét, hogy sürgősen utaltassa be férjét elvonókúrára.

– Elvtársnő, kedves – mondotta. – Ez a kísértet-micsoda nem egyeztethető össze az űrhajókkal, meg minden. Érti, ugye?

Az értette.

Hozott némi változást a kísértet Lépő Lajos tanító életébe is. Az éjféli vonattól hazafelé bandukoltában – vesztére – megpillantotta a tomodoriak riogatóját. Másnap lila arccal mesélte el a dolgot igazgatójának, aki meglehetős ridegséggel fogadta a közlést.

– Nem csodálom! Ki látná, ha nem egy volt kántor?! Mindenesetre keresek helyetted valakit az úttörők vezetésére. Mert ilyen zavaros fejjel nem is mehet neked az a munka – közölte.

Szóval így... Jég bácsi a majorudvart söprögette, Göntér barátunk az elvonókúrán szórakozott, Lépő tanító úr önmagát igazolandó, előfizetett az ateista folyóiratra, amikor a kísértet még egyszer beletenyerelt Tomodor életébe. Nem kisebb személyiségek találkoztak vele, mint a világnézetileg híresen szilárd Kós Kelemen vb-elnök és sógora, Magdics, a vadőr.

Éjféltájt történt, egy kis szőlőhegyi poharazgatás után. Ballagott hazafelé a két rokon, ám a temető mellett a tanácselnök szó nélkül oldalba verte sógorát, és reszkető ujjakkal mutatott egy fehérségre.

– A kísértet – csuklott Magdics.

– Tiporj a lábamra, hadd ébredjek fel – könyörgött az elnök.

A vadőr izgalmában ráemelte flintáját a kísértetre:

– Állj, ki vagy!

Csend. A kísértet meglebegtette lepedőjét, s futtában, a lepedő alól, nagy fekete korongok hullottak ki.

A tanács világnézetileg híresen szilárd elnöke rövid lelkitusa után (utóbb elmondta, hogy rögtön tisztán látta, elvtársnak mégsem szólíthat egy kísértetet, sőt a szaktárs sem dukál neki) így rivallt rá a túlvilági alakra:

– Uram!

A vadőr pedig most már elsütötte fegyverét. Igaz, csak a levegőbe, de annak is hatása volt. Lehullott a lepel a kísértetről. Ott állt előttük, arcán riadt mosollyal Tulipán, a megyei temetkezési intézet helyi embere. Lábánál két művirág koszorú kornyadozott.

Nem kellett lángelme annak tisztázásához, hogy rájöjjenek a kísértetesdi indítékára. Összesen az történt, hogy Tulipán mester éjféltájt rendszeresen visszalopta azoknak a művirág koszorúknak egy részét, amelyeket az aznapi temetésekhez eladott. Így némelyiket tízszer-húszszor is megmentette az enyészettől. A lepedőre csupán azért volt szüksége a mutatványhoz, hogy a kellemetlen érdeklődőket elriassza.

... Az ügy egyébként a mai napig sem zárult le. Tomodoron hevesen vitáznak azon, hogy Tulipán megkárosította-e a közösséget vagy sem. Arról nem is beszélve, hogy szinte felderíthetetlen: melyik másodunokatestvér koszorúját csente el az idők folyamán a tomodori temetések rendezője, és melyikhez nem nyúlt.

A vita tart.

Kísértet nincs.

Bajor Nagy Ernő

Kulturális vigasz
Vasvári Anna rajza

KOSSUTH-LEGENDA

Több órája zajlott már a heves, szenvedélyes vita. Kimerítő volt és teljesen eredménytelen. Ekkor nyílt az ajtó, és a küszöböt határozott fellépésű, szikár férfiú lépte át.

– Rövid leszek és velős – jelentette ki. – Önök, a magyar gyufagyártás felelős vezetői és szakemberei, mind ez ideig nem találtak megoldást arra, miként növelhetnék termékeik piacát. Felajánlom újításomat, melynek bevezetése esetén a népek rövidesen tízszer annyi gyufát vásárolnak majd, mint teszik azt jelenleg.

E szavak kíséretében hosszúkás fehér rudacskát helyezett el az értekezlet elnöke elé. Az felemelte, megforgatta az ujjai között.

– De hiszen ez egy közönséges Kossuth cigaretta – állapította meg csodálkozva.

– Kossuthnak Kossuth – mondta kegyetlen, hideg mosollyal az idegen –, de talán nem is olyan közönséges. Szíveskedjék rágyújtani.

Az elnök engedelmeskedett a felszólításnak.

Jólesően szippantott egyet. Aztán még egyet.

Akkor a cigaretta elaludt.

Meggyújtotta ismét.

Néhány slukk után a szivarka újfent beszüntette működését.

Megint meggyújtotta.

Nem részletezem. Tíz gyufaszálat használt fel, míg ez az egy cigaretta csikké változott.

– Zseniális! – kiáltott fel kitörő örömmel.

– Köszönöm – hajtott fejet a feltaláló. – Kössenek megállapodást a dohánygyárakkal, hogy a jövőben az én eljárásom szerint készítsék ezt a népszerű cigaretta fajtát.

– Intézkedem – dörzsölte össze a kezét az elnök.

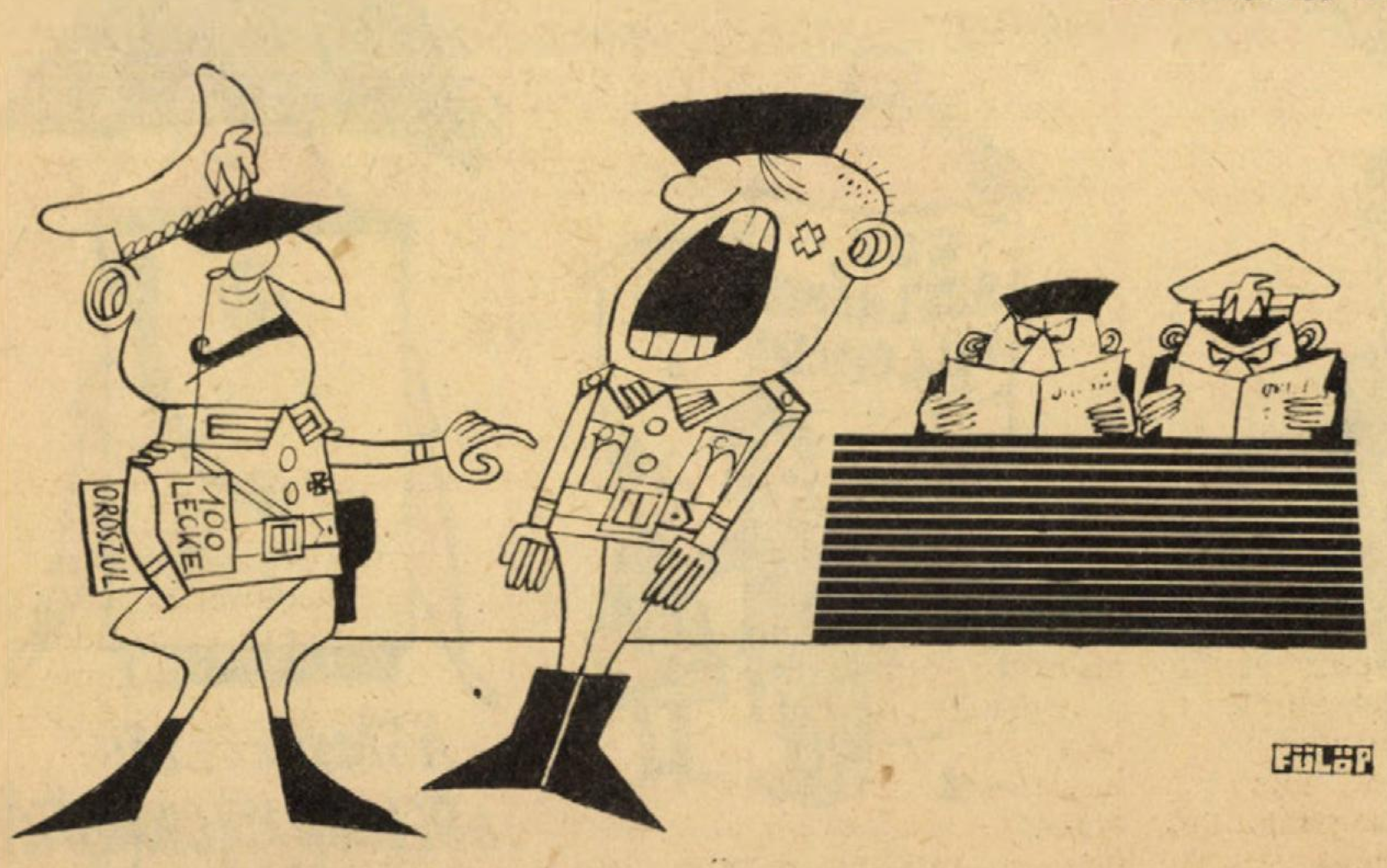
*

A legenda szerint a fenti események körülbelül két évvel ezelőtt játszódtak le, és az egyezmény azóta is fennáll az érintett gyufa- és dohánygyárak között. A Kossuth-pártiak azt is tudni vélik, hogy ki volt az újító. Valami Haynaut emlegetnek.

Kürti András

Oroszul tanulnak a nyugatnémet hadseregben

Fülöp György rajza

– Maga kezdő, vagy már kapott leckét?
– Igenis, már kaptam, még annak idején, a Volgánál...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A MARGIT-HÍDTÓL – A MARGITSZIGETIG

Az utas, aki a Margit-hídnál, a Bem József téren az Alsó-Margitsziget felé tartó vízibuszba lép be, nyugodt érzéssel tekinthet az utazás kimenetele elé. Egy forint helyett ugyan egy forint tíz fillért fizet (a biztosítási díjjal együtt), viszont, ha a hajó felborul, a biztosítótól kártérítést kap.

Akkor is fizet a biztosító, ha történetesen jégheggyel ütközik össze a vízibusz, sőt még akkor is, ha a szirteken zátonyra fut, vagy a Margit-híd alatt vad kalózok támadják meg.

Ezenkívül afelől is biztos lehet az utas, hogy amennyiben a vízibusz jó széllel partot ér, akkor a Margitszigeten zavartalanul ki lehet szállni.

A jegyenként tíz fillérrel megváltható jó érzést kár a budapesti forgalomban a vízibuszra korlátozni, mert bizonyosan örülnének a barlangvasút utasai is, ha a jegyükre cédulát ragasztanának, és a tíz fillérért — amennyiben a szerelvény eltéved a barlangban —, a biztosítótól baj esetén pénzt kapnak.

Ezért üdvözöljük, mint követendő példát a Margit-hídtól a Margitszigetig terjedő útra kiszabott tízfilléres biztosítási díjat.

(sti)

KUTYAHARAPÁST A SZŐRÉVEL,

avagy

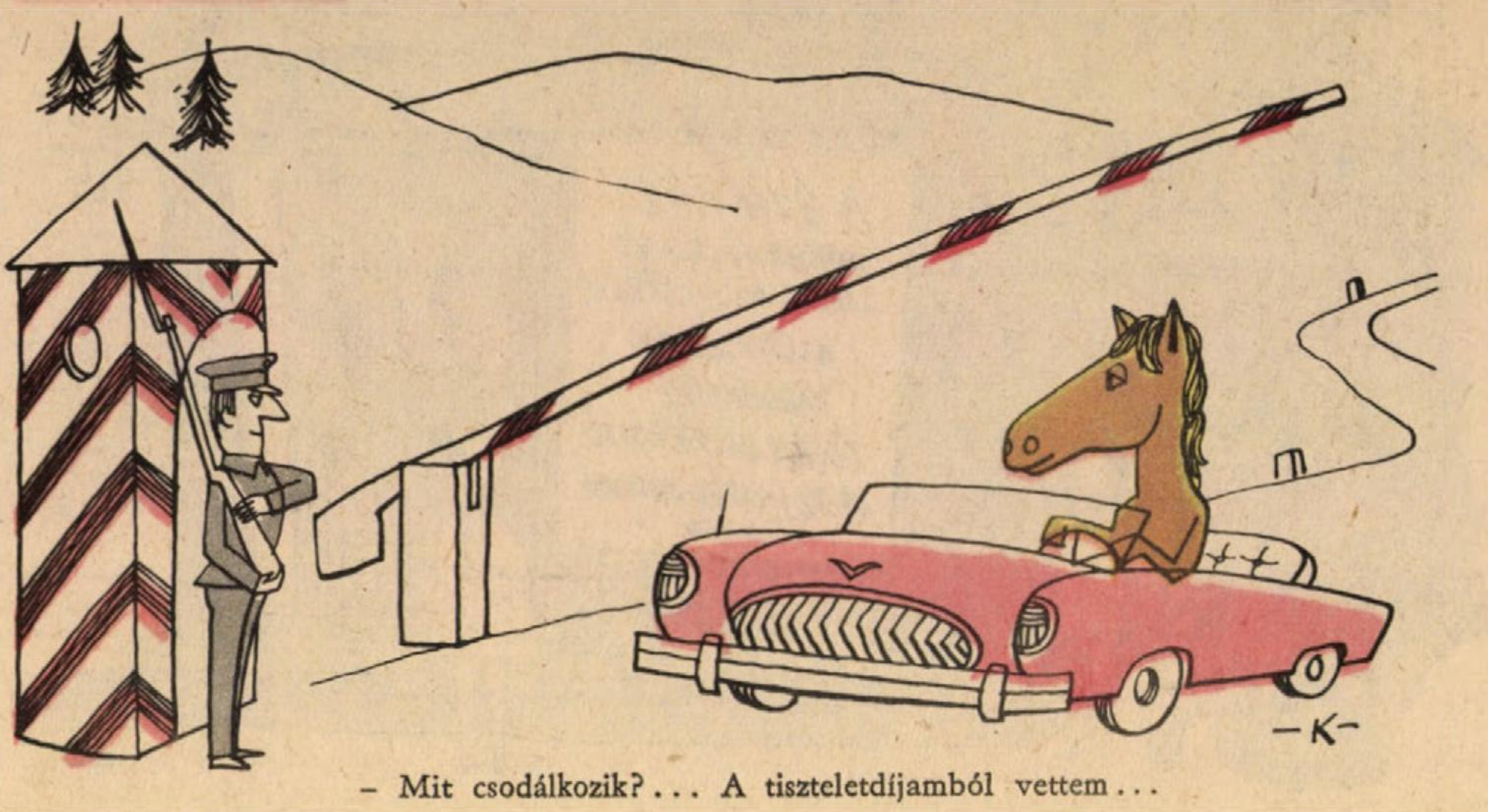
az optimizmus világrekordja

A Magyar Nemzet apróhirdetései között olvastuk:

„Házasságában csalódott 32 éves, józanéletű szakmunkás, lakással rendelkező szolid hölgy válaszát várja házasság céljából."

Az Imperiál hazaérkezése

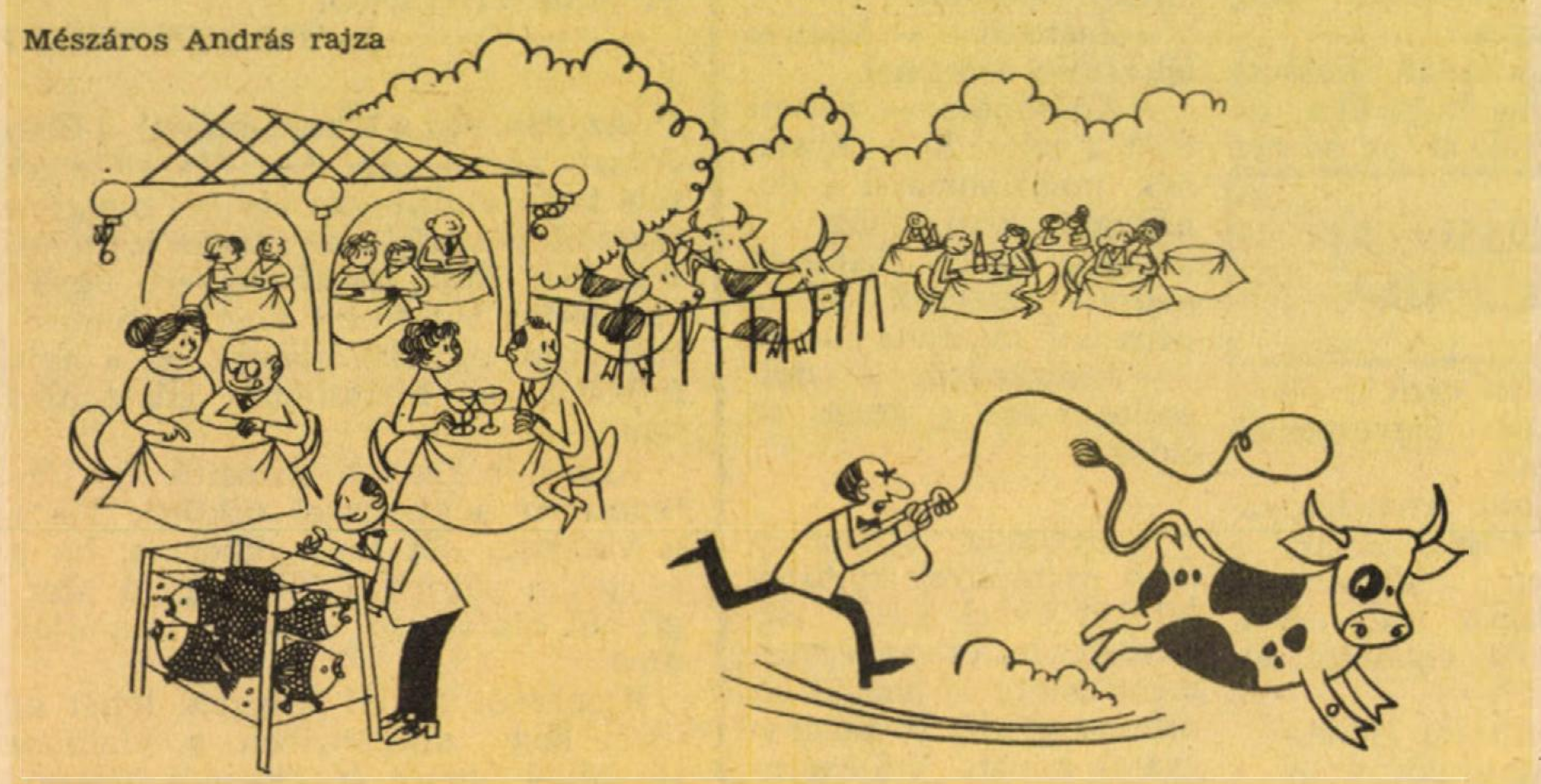
Kaján Tibor rajza

– Mit csodálkozik? . . . A tiszteletdíjamból vettem . . .

OSZTÁLYON FELÜLI KISZOLGÁLÁS

Mészáros András rajza

Paragrafus

Kész építészmérnök

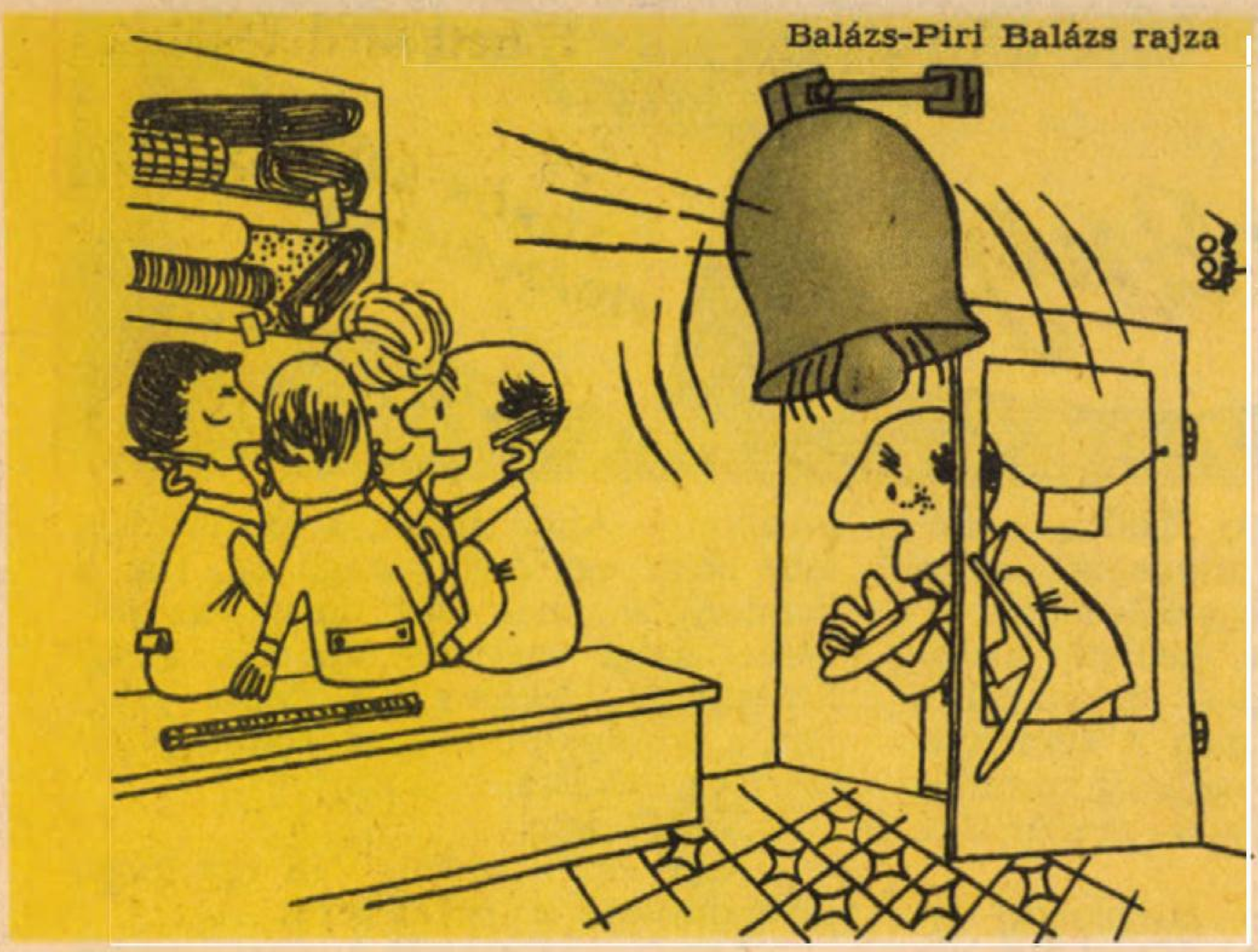
Stílusos hirdető-oszlop

– Nézze, apuskám, 80 ezer a szoba-hall! De csak magának!

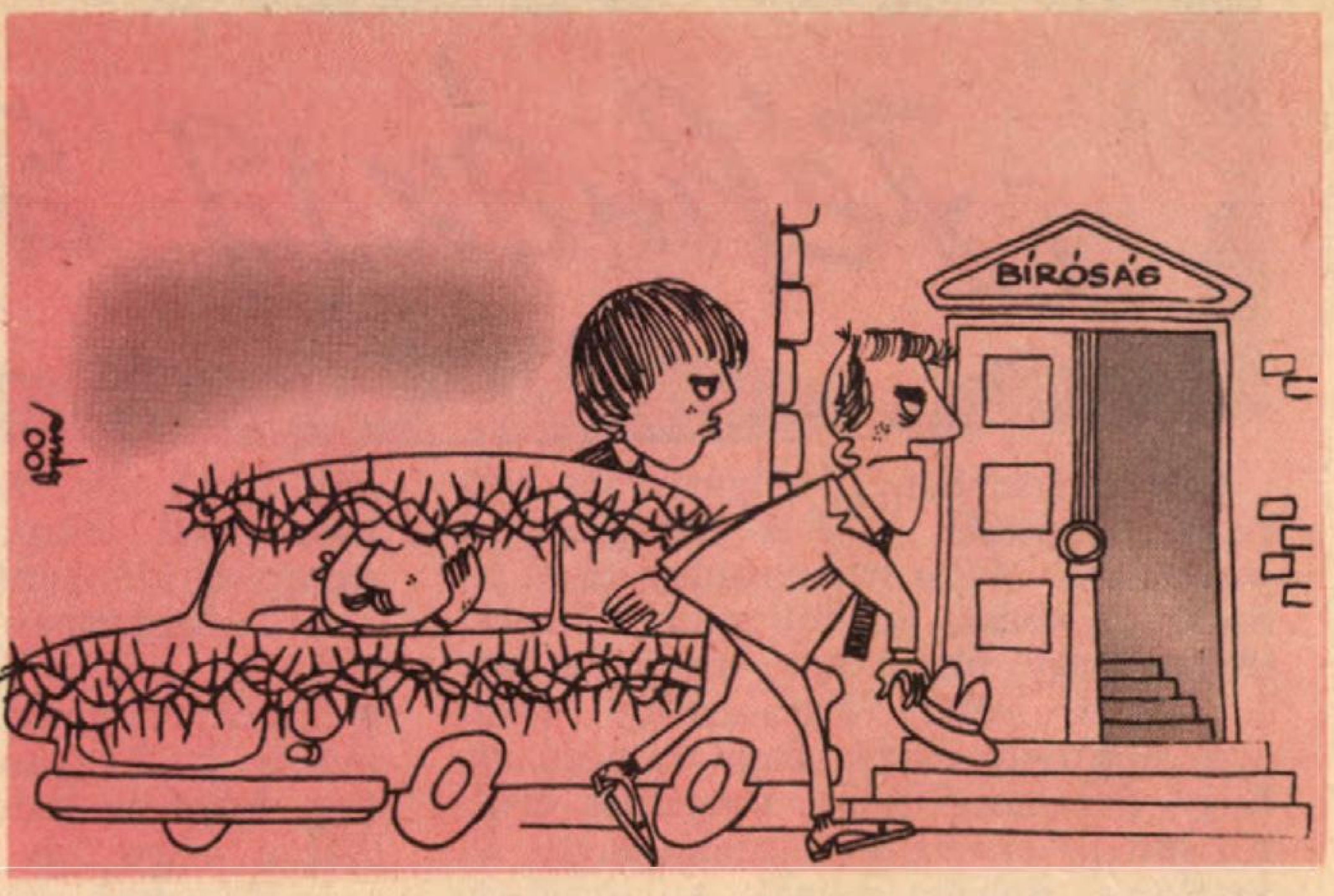
Vevő érkezik...

Balázs-Piri Balázs rajza

Válóperes taxi

Balázs-Piri Balázs rajza

A kritikát nem lehet átejteni!

(Filmbírálatunk fejlődéstörténete)

914

Tizennyolc esztendővel népünk történelmének korszakos eseménye, a honfoglalás után, végre filmgyártásunk is megpróbált szakítani a múltból merített témákkal, s a mára szegezte a kamera lencséjét. Hunniában valami készült: úgy látszik, valahára rájöttek, hogy a közönség unja már a sok vándorlást a finnugor tájakon, az örökösen visszatérő urál-altáji miliőt. Sajnos, ez a „Nyereg alatt puhítva" című új alkotás csak külső rekvizitumaiban mai. Nyugati Márton rendező azt hiszi, hogy amiért filmjeit teletűzdeli buzogánnyal, kacagánnyal és egyéb honfoglalási eszközökkel, amiért Ond, Kond, Tas és Huba is szerepel a vásznon (a többi három miért nem?! — megint a színészeken akarnak spórolni?!), amiért valódi bőrből készült nyereg alatt igazi húst puhítanak a harcosok — azért a film csakugyan maivá lesz? Hát nem! Ez az ócska szerelmi konfliktus éppúgy játszódhatott volna Belső-Ázsiában, mint nemrég birtokbavett édes hazánkban, éppúgy megtörténhetett volna Julius Caesar korában, mint ma. Hol vannak a vérbeli mai témák, mikor fogják végre filmjeink az új hazánkban sistergő, megváltozott életünk igazi konfliktusait ábrázolni?

1770

Igaziak a testőregyenruhák sujtásai, élethűen toporzékolnak a lovak, hiteles Mária Terézia ruhájának minden redője. A főlovászmester, a kosztüm- és díszlettervező, a maszkkészítő megint jól dolgozott a filmgyárban. „A testőr szerelme" című alkotásból mégis hiányoljuk az igazán mai, csakugyan élő problémákat. A film testőr-hőse akár Mátyás király fekete seregének kapitánya is lehetne, csak más egyenruhában. S a jobbágyok ugyanúgy beszélnek, dolgoznak, cselekszenek, mintha Nagy Lajos korában élnének. Itt volna már az ideje, hogy a magyar filmgyártás ne csak a külső rekvizitumokban legyen korhű, hanem a belső tartalmak kifejezésében emelkedjék mai életünk színvonalára!

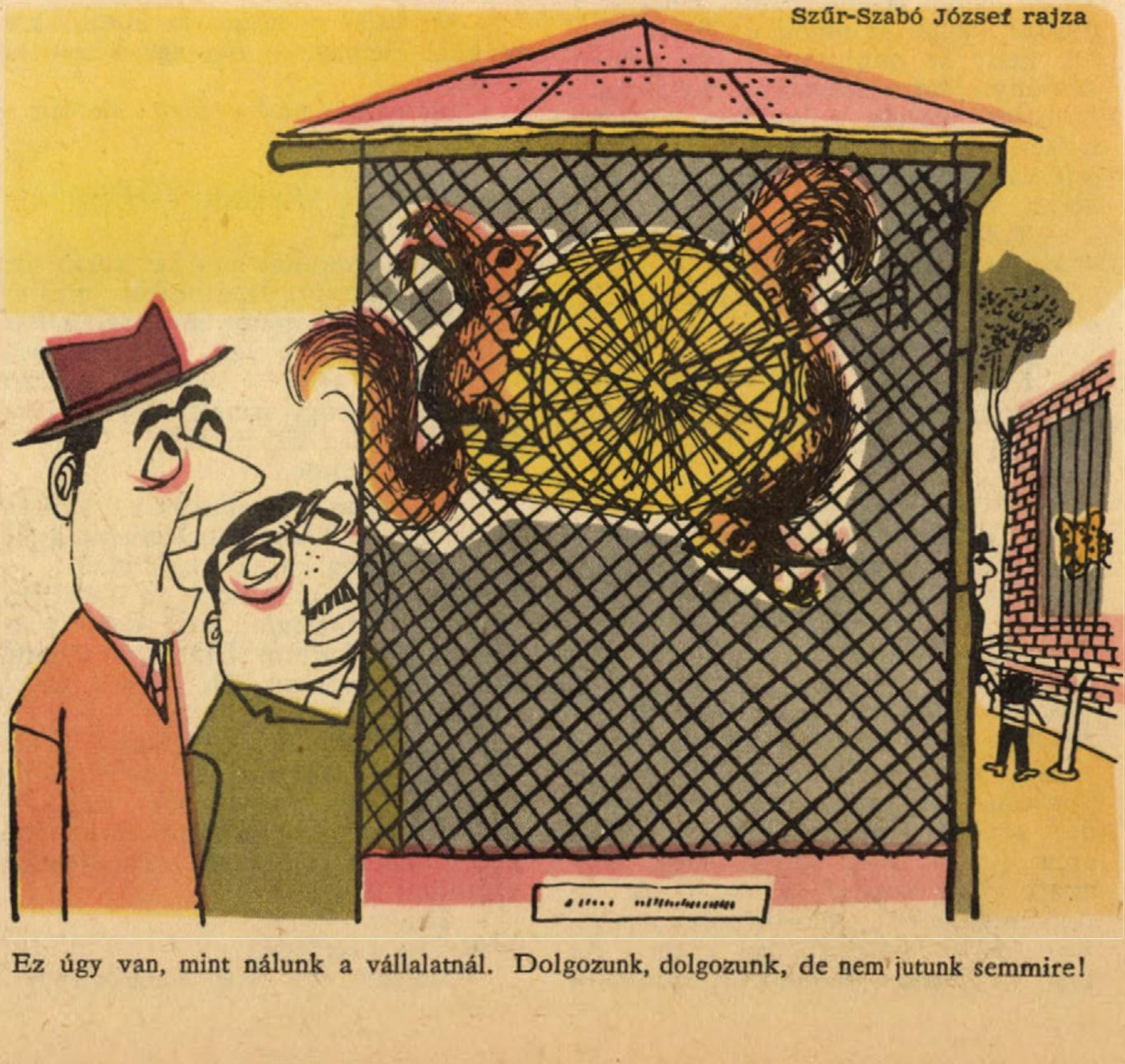
1993

Kommersz szerelmi történet, vagy igazi dráma, kozmikus konfliktusok vérbő ábrázolása a „Ketten az űrhajón" című új magyar film? A kérdésre, sajnos, az első meghatározás adja meg a választ. Ötpercenként újabb és újabb űrhajók száguldanak át a telivásznon, bolygóközi motelekbe és frissen épült rakétakilövőhelyekre visznek el a cselekmény fordulatai. Mindezek azonban csak külső rekvizitumai mai életünknek. Bármily ügyesen illeszkednek is a cselekménybe, forgatókönyvíró és rendező mégsem tudják feledtetni velünk, hogy az űrmotel kiszolgálólánya és a rakéta pilótája közti szerelem a hatvanas évek elején is ugyanígy bontakozhatott volna ki, csak akkor traktorista vagy üzemmérnök lett volna a fiú, szövőnő vagy laboráns a leány. Unjuk már ezeket a mai mázzal bevont, de tartalmukban nagyon is régi filmeket. A mai élet külső rekvizitumainak mégoly bőséges felvonultatásával se lehet többé kitörölni a szemünket!

Barabás Tamás

Mint a mókusok

Szűr-Szabó József rajza

– Ez úgy van, mint nálunk a vállalatnál. Dolgozunk, dolgozunk, de nem jutunk semmire!

Félmázsa arany

TÖRÖK REZSŐ VIDÁM KISREGÉNYE

XII.

Simonyi szótlanul hallgatta Sós hadnagy jelentését. Olykor bejegyzett a noteszába. Mikor két nyomozótársa elment, hosszan gondolkozott. Tessék, megint egy furcsa szál, és az is Vas Rózsához vezet. Katasztrófa! Mert akármennyire magyarázza önmagának, hogy a tanárnő iránti lángolása értelmetlen és ostoba, az éjszaka mégis álmatlanul dobálta magát az ágyában. Cifra história, lehet mondani. A rendőrt egy bűntevő felé vonszolja a szíve.

Haragosan megrázta magát. Szenvedni valakiért, akit csak tíz lépésről látott? Akinek sejtelme sincs az ő létezéséről? Micsoda ócska romantika! Hát elég volt ebből! Képzelgések: lelépni! Álmodozás: oszolj! Szív: hátra arc!

Magára vette a gazdászruháját. A tükör előtt hosszan nézte, milyen sápadt az arca, árkos a szeme. Egy boldogtalan ember nézett rá a tükör lapjáról.

Vállat vont. Legjobb fájdalomcsillapító a megfeszített munka!

Kilépett a szálloda forgóajtaján, a napfényes reggelbe. A soproni erdők felől fújt a nyári szél. Mintha nyíló ciklámenek szagát hozta volna a városba. Nem érdekes.

12.

Elgyalogolt a vasúti vágányokon túl húzódó Tóth Antal útra. Itt a nagy zöld parcellák között már messziről szemébe tűnt a piros téglából épített műhelyház, homlokán jókora tábla: Toller Albin lakatosüzeme. Belépett a nyitott kapun az udvarra. Fiatal inasfiú kent be míniummal egy nyurga kéménytoldót, a szélkakas taréja vígan mozgott ide-oda a szélben. Mellette frissen pirosított, néhány méter hosszú rács, nekidöntve két jókora vasablak, még bekenetlen.

– Toller úr bent van az épületben? – kérdezte az inastól.

– Bement a városba – felelt a fiú. – Lemezért.

– Délig hazajön?

– Még csak az kéne – kent gyors mozdulatokkal az inas. – Azt mondta, ha nem leszek kész, mire hazajön, fölpofoz.

– Miért? Olyan sürgős?

– A jófene tudja. Hajnalban hoztuk el ezeket a Várkerületből. A rácsot nem, az megvolt. Csak be kell míniumozni. Az ablakokat hegesztettük. A toldóra szélkakas. Phű, micsoda melegség!...

Géza adott neki egy cigarettát, azt mondta, majd holnap eljön.

Míg visszafelé bandukolt a hosszú Kossuth Lajos utcán, tudta, hogy minden gondolata mögött Vas Rózsa szép arca, finom alakja bújik meg. Mert akárhogyan forgatja a nyomozás eddigi eredményeit, mindig ahhoz a ponthoz jut el: a várkerületi házhoz. Az ügy valamennyi szereplőjét titokzatos erő húzza oda. Perlaki, Toller, a három fiatal, Herpay, mindenki odazarándokol időnként, vagy állandóan.

Tulajdonképpen be kellene jutnia neki is abba a lakásba. Megvizsgálni a pincét, a padlást, még a kéményeket is. De hogyan csinálhatja mindezt úgy, hogy ne tudódjék ki: rendőrtiszt. Szinte lehetetlen.

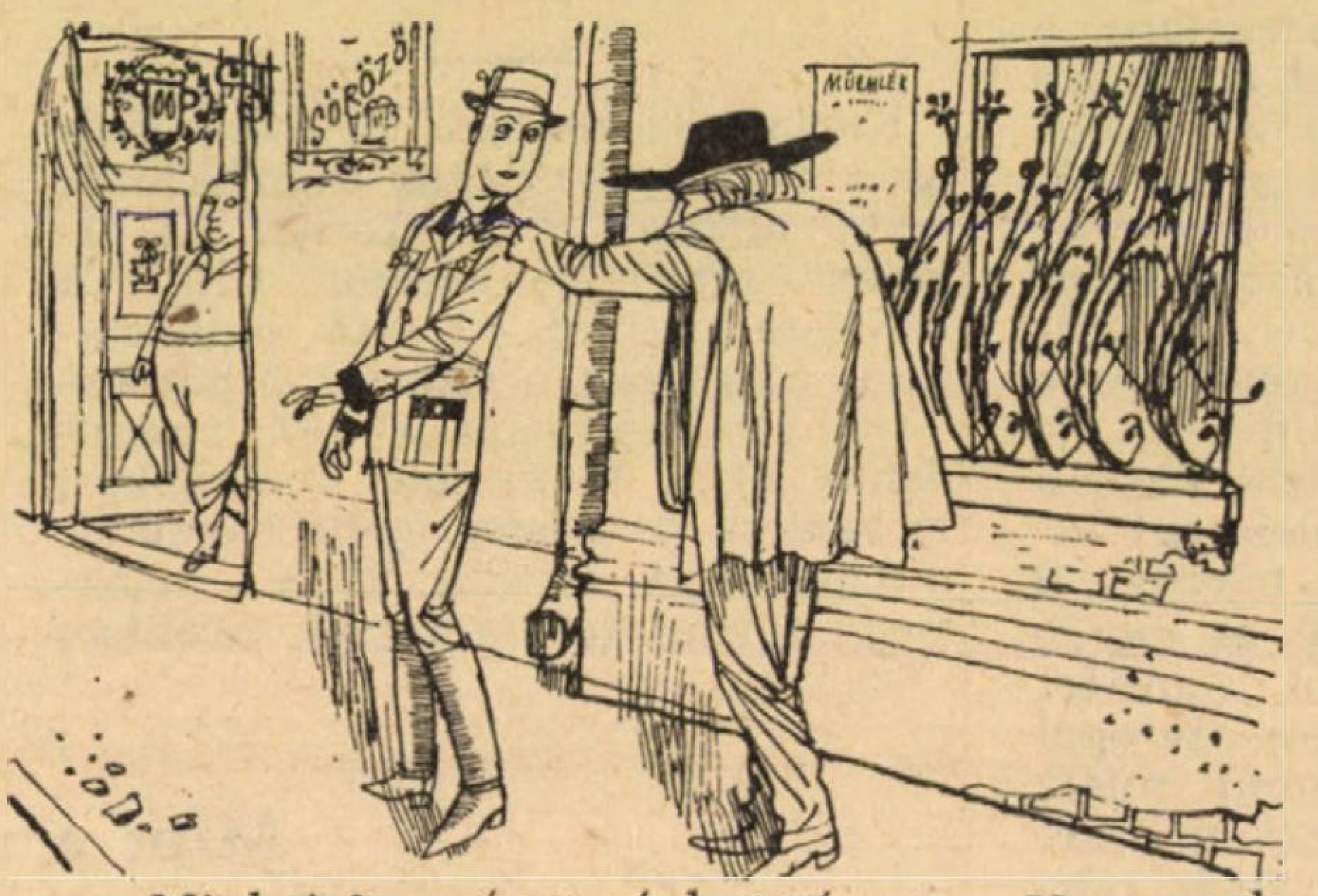
– Haragszik rám? – mosolygott feléje Herpay a széles fekete kalapja alól. – Meg sem lát?

– Bocsánat. Hol jár erre, ilyen hőségben?

– Ebbe a vendéglőbe húz a szívem. Megiszunk egy krigli sört?

Simonyi bement vele a hűvös helyiségbe. Lekoppantották a tölgyasztalra a jeges sörtől homályos korsókat, hosszút ittak.

– Lassan – mondta Géza –, megárthat.

– Mi baja? – nézett rá kutató szemekkel Herpay. – Ön egy kicsit elnyűtt.

– Második éjszaka nem alszom – morgott a fiú.

– Anyagiak?

Simonyinak kiszaladt a száján:

– Érzelmiek.

– Látja – rendelt még két korsó sört az író –, azelőtt tíz-tizenkét minisztérből állt a kormány, most talán harmincötnél is több van. De arról megfeledkeztek, arról a valóban modern gondolatról, hogy szerelemügyi miniszter is legyen a kabinetben.

– Furcsa lenne.

– De ugyancsak elkelne. – A pipáját tömte. – Tehát önnel elbánt a nő.

– El – sóhajtott a fiatalember.

– Vajon ön nem adott rá okot?

– Nem adhattam, mert nem is ismer engem. Láttam, hallottam a hangját, beleszerettem. Tíz méter távolságból.

Az író elfelejtett rágyújtani.

– Önnek sikerült megdöbbentenie engem. Régi poros írók írták le ezt a mondatot: „Meglátni és megszeretni pillanat műve volt.” Tehát ma is előfordul ilyesmi?

– Sajnos.

Herpay rágyújtott.

– Ismerek egy vak fiatalembert – mesélte. – Ahol játszik, a kertvendéglőbe bejár egy orgonaszagú nő. Hát a harmonikás, még csak meg sem láthatta, mégis beleszeretett. És a nő hozzámegy. Szegény fiú. Most megőrül a gondoktól, hogyan tudna pénzt szerezni, lakásra, bútorra.

– Nehéz lesz.

– Nem reménytelen. Van egy húga, hivatalnoknő, az sokat keres...

– Egy hivatalnoknő? Hol és hogyan kereshet az sokat?

– Ezt a kényes dolgot nem kérdezem meg a fivérétől.

– És hajlandó segíteni a harmonikáson?

– Még nem ment el hozzá. Harag van köztük, mert a húg furcsa kalandokba bocsátkozott.

– Szerelmi kalandokba persze.

Az író mosolygott:

– Nézze, egy határszéli városban előfordulhatnak más kalandok is. De elkanyarodtunk az ön szerelmi problémájától. Akarja tudni, hogyan gyógyulhat ki a szenvedélyéből?

– Ön meg tudná mondani?

– Nincs annál könnyebb. Ugyebár a távolság szépít. Tehát a közelség az ellenkezőjét eredményezi. Ismerkedjék meg vele. Beszélgessen az imádott nővel. Garantálom, csökkenni fog a szerelme.

– Lehet, hogy igaza van Herpaynak – gondolta Géza, míg csaknem szaladva ment végig az utcákon, hogy minél hamarább odaérjen a Rimóczy-vendéglőbe.

– Nappal nincs zene? – kérdezte a pincértől, mikor hozta a jeges hosszúlépést.

– Csak este – felelt a pincér. – Kitűnő zenészünk van, Mágot Laci harmonikaművész...

Simonyi nem ugrott talpra, pedig minden idegszála nagyot rándult. Fizetett és fékezte magát, nehogy táncolva vonuljon ki a vadgesztenyés kerthelyiségből. A világtalan zenész neve Mágot Laci, ha most kiderül, hogy a pénzes húg Mágot Izabella, Toller babája, és Vas Rózsa tanítványa...

Háromnegyed óra múlva már tudta, hogy a Virág utca 10-ben lakó Mágot Izabella a nősülni szándékozó harmonikás húga.

És azt is tudta, hogy ha meghal a szerelemtől, akkor sem talál egyetlen érvet a szőke álom védelmére, új nyom, új szál, és megint csak hozzá vezet. Ő, az borzasztó lesz, mikor a vállára teszi a kezét. És ahelyett, hogy a mellére ölelné, letartóztatja. Azt akit imád...

Már megint? Észre térni! Miért halna meg valakiért, akit közelről még nem is látott? Lehet, ha csak öt per-

cig beszél vele, úgy kiábrándul, hogy nevetni fog az álmatlanságán.

Hát akkor beszélni kellene!... De hogyan?... Némi gondolkozás után rájött: szerenádot fog adni Vas Rózsának.

13.

Éjjel 11 óra tájban felcsendült a dal a tanárnő ablaka alatt: „Csak egy kislány van a világon..." A fiú csöndesen énekelt, világos baritonja jól érvényesült a csillagok alatt. A cigányok halkan kísérték a nótát, s közben az ablakokat lesték.

– Gyün a jány – szólalt meg suttogva a kontrás.

Odafent villanylámpa gyulladt, nagy zörgéssel nyílt az ajtó. Vas Rózsa kilépett az erkélyre és lepillantott a fiatalemberre. Olyan jeges volt a nézése, hogy Géza hátán végig gyűrűzött a hideg.

– Lesz szíves abbahagyni ezt az ostobaságot? – szólt le a tanárnő bosszúsan. – A nénémnek a foga fáj, nagy nehezen elaludt, nem felébreszti? Hordja el magát innen!

Simonyi Géza megsértődött: hát így fizet egy szép nótáért?

– Miért gorombáskodik velem? – kérdezte panaszosan. – Hiszen én...

– Takarodjék az erkély alól – haragudott meg még jobban a szőke végzet –, mert baj lesz!

– Mi baj lehet még azontúl – kesergett a fiatalember –, hogy megőrülök magáért?!

Vas Rózsa meglepődött. Tessék? Mit mond? Jól hallok? Néhány másodpercig figyelmesen nézegette a feltűnően jó arcú, széles vállú, karcsú fiatalembert. Részeg lenne? Igen, biztosan a mámor beszél belőle... Bosszúsan legyintett és visszament a szobájába.

Géza még mindig ott állt az erkély alatt háttérben a sugdolózó, cincogó cigányokkal. A vaskorlát merev egyenes rúdjai fekete árnyékot vonalaztak a házfalra. Egyszerre összerezzent. Látott itt Sopronban kapurácsot, ablakrácsot, erkélykorlátot eleget. Valamennyi barokk cirádás, vagy gótikus díszítésű. Ilyen merev vonalú rács az öreg Ödenburgban?

Váratlanul kinyílt a kapu, s megjelent a tanárnő:

– Azt akarja, hogy átadjam egy rendőrnek? – kérdezte ingerülten.

A fiú nem szólt egy szót sem, gyönyörködve nézegette a lányt, aki olyan volt, mint egy szőke virág.

Vas Rózsa összerezzent. Most meglátott valamit, amit fentről nem láthatott: ennek a fiatalembernek hallatlanul érdekes szemei vannak. Fekete pillákkal keretezett, óriási szürke szemei. Nem mindennapian szép szemei.

– Kedves Vas Rózsa – emelte meg a kalapját a fiatalember –, tévedni emberi dolog. Ezért én megbocsátok önnek.

– Tehát tudja a nevemet – szólt a tanárnő. – De ön bocsát meg nekem? Ugyan mit?

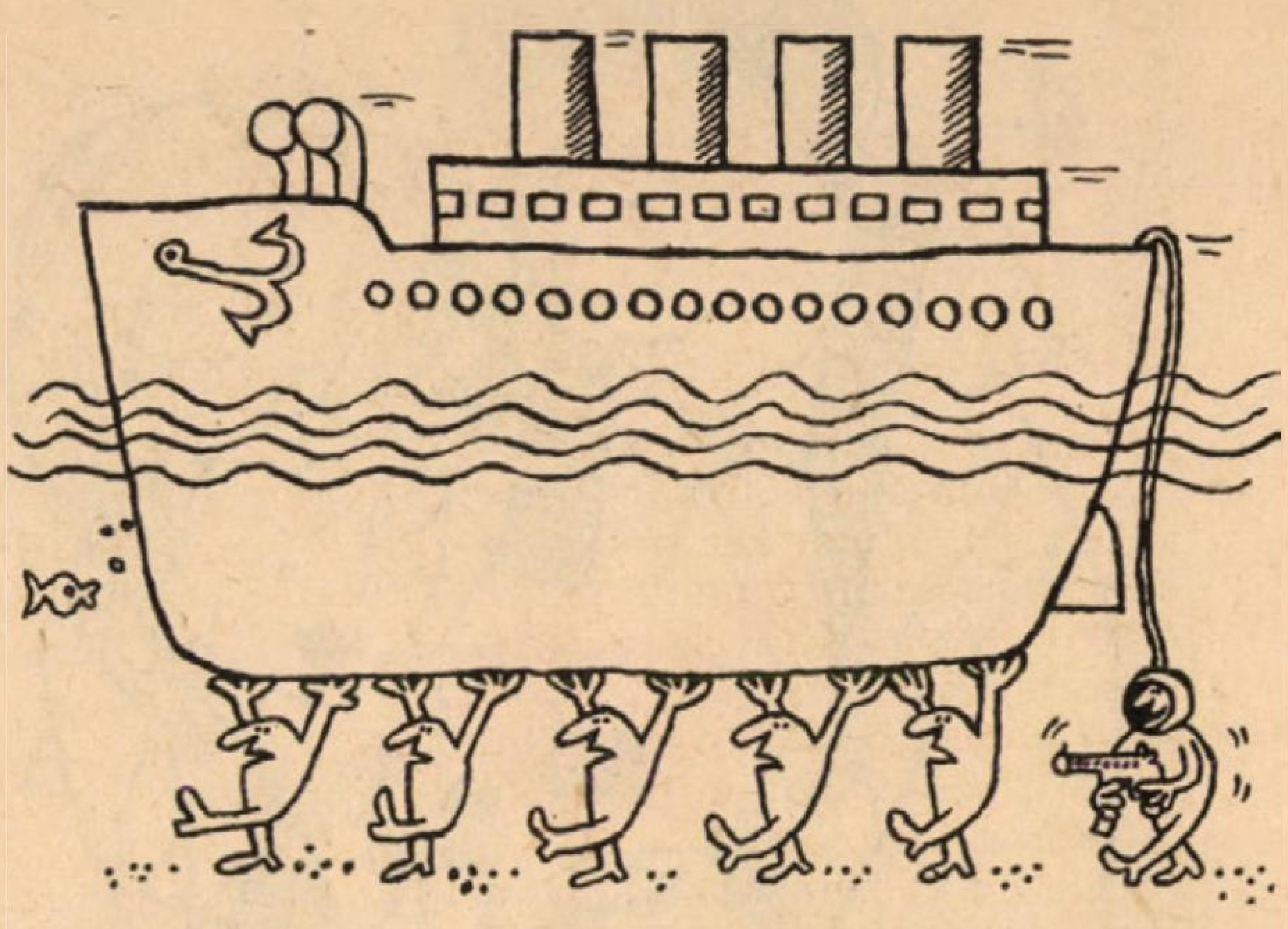
– Azt, hogy ismeretlenül magába bolondított. Hogy az ember ül a színházban, hallgatja az énekét, egyszer csak elkezd reszketni, és azt gondolja: ez a szőke, vagy senki...

(Folytatjuk)

Import humor

Modern kalóz

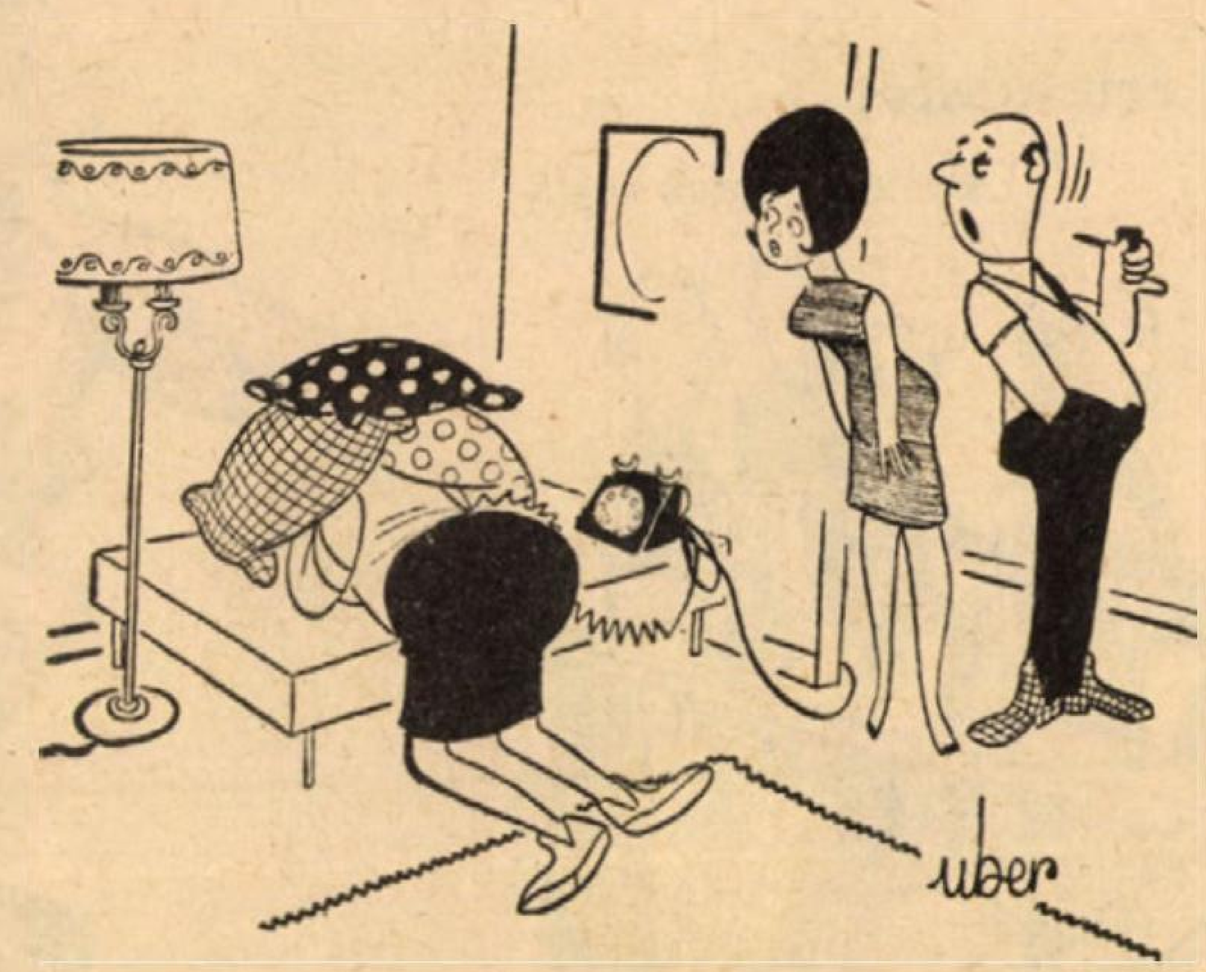
(A prágai „Dikobraz"-ból)

Nagytakarítás

(A belgrádi „Jezs"-ből)

– Volt idő, mikor az anyádnak még nem voltak titkai előttünk...

(Az „Ici Paris"-ból)

Pesti tudósítónktól

Mindig felháborít, ha valahol hibás idézetet olvasok. Hullámzani kezd a rekeszizmom, amikor olyasmit olvasok, hogy „Hol sírjaink domborulnak, *Utódaink* leborulnak..." Vagy: „Ez a fekete *tambura*..." A kétes értékű pálmát azonban a „Rádió és Televízió Újság" múlt heti számában „A TV nem közvetíti" című cikk vitte el. A cikkíró ugyanis a magyar költészet egyik patinás remekét így idézi:

Jó kedvem van, ihajlárom,
Reichtől van az én csillárom...

Ez rettenetes. Mert hogy valaki nem tudja kívülről a Faustot, az hagyján! Az hosszú! De nem ismerni pontosan egy kétsoros klasszikus remekművet – ez elviselhetetlen! Az eredeti mű ugyanis így hangzott:

Jó a kedvem, ihajlárom,
Frieberttől van a csillárom!

Ez, ugyebár, egészen más! Nem kell külön hangsúlyoznom, hogy a hibás idézet sem prozódiai szempontból, sem a mondanivaló tekintetében meg sem közelíti az eredetit.

Nagyobb pontossággal fejezzük ki kegyeletünket a magyar költészet haladó hagyományai iránt!!

*

Ismert közíró ül a kávéház asztalánál, ceruzáját rágja. Egy ismerőse megáll az asztal előtt.

– Mit írsz?

– Vezércikket.

– Miről szól?

– Még nem tudom. Csak annyi van meg belőle, hogy „Legyen vége a..."

*

A Duna tisztelői bizonyára büszkén vették tudomásul, hogy a Sirály szárnyashajó zátonyra futott. Nem is kutatom, hogy tornádó vagy szökőár okozta-e a navigációs hibát. Emberéletben nem esett kár, cápaveszély nem volt, s az SOS-jelekre a közelben levő kajakok mind a helyszínre siettek. Telhetetlennek persze nem kell lenni. Jéghegybe nem ütközhetett a Sirály, elvégre még csak szeptember van.

f. l.

Őszi szerelem

Balázs-Piri Balázs rajza

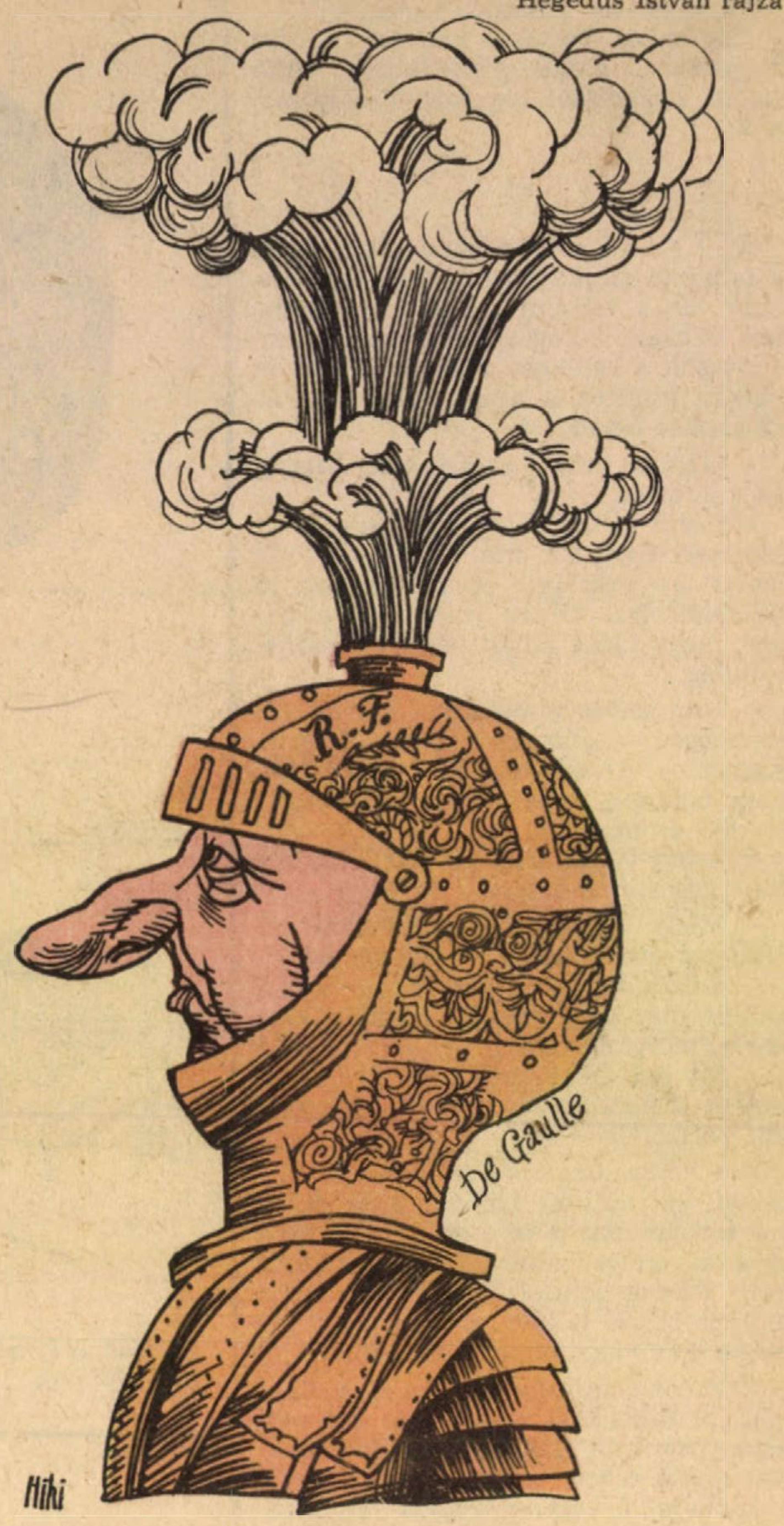
Hosszúra nyúlt értekezlet

Schwott Lajos rajza

Sisakforgó

Hegedűs István rajza

Anyás természet

– Felháborító!

– Micsoda?

– Ez... itt az újságban... Az öreg szülők nélkülöznek és a gyerekeik között egy sincs, aki törődne velük!

– Szomorú az ilyesmi...

– Az. Nem értem, hogyan lehet ilyen hálátlan valaki!

– Én sem. Nézze, én már lassan negyvenéves leszek, de ha valaki az anyámat, akár egy szóval is bántaná, kitekerném a nyakát!

– Úgy is kell! Ha az ember elgondolja, mennyi lemondással és szeretettel nevelnek fel bennünket...

– Bizony. Azután, egyszer csak elsétálunk otthonról, és egy szép napon azt vesszük észre, hogy nincs többé rántottcsirke, nincs többé vasalt ing, nincs többé dugi zsebpénz, csak lődörgünk árván a világban, mint egy beteg elefánt.

– Így van.

– Például én is. Mindenem megvan. De ha eszembe jut, hogy a cipőimet magamnak kell pucolni, felsajog bennem valami, és csak üldögélek, mint egy siratóasszony, akinek fejkendőt ígértek és egy tányér bablevest kapott.

– Rossz érzés lehet.

– Az. Nagyon anyás természet vagyok. A múltkor is, amikor meglátogattam, vittem neki egy zacskó krumplicukrot. Ha látta volna, mennyire örült neki! Azonnal csinált rántottát, hozatott egy üveg sört, azt mondta, ha tudja, hogy jövök, kért volna kölcsön a nyugdíjáig, csakhogy rántottcsirkével és borral várhasson. Nagyon szeret engem!

– Bizonyára ön is...

– Természetesen. A múltkor is küldtem neki száz forintot. Ne szenvedjen hiányt semmiben.

– Ez szép volt magától.

– Sajnos, ennek már lassan egy éve. Azóta nem tudom mi van vele. Ha néha ír, csak arra kér, hogy vigyázzak magamra, ő szegényesen bár, éldegél valahogy, sokszor csókol.

– Egy éve nem látogatta meg őt?!

– Körülbelül. Akkor költöztem Budára. s így aztán messzire kerültem tőle.

– Az édesanyja hol lakik?

– Pesten.

Kaziczy László

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.5583 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.

INDEX: 25504